

ลำดับหมวดกรรม
ในหนังสือปฏิจจนสมบัติจากพระโษธ
 (เรียงลำดับจากน้อยไปหามากและตามลำดับอักษร)
 (จำนวน ๑,๔๑๔ หมวด)

๑

ภพพิการอาหาร (มีเนื้อบุตรเป็นอุปมา) หนึ่ง	๓๒๓
กรรมมีแดนเกิดและดับในอภิสภาพนี้ (ที่ธรรมคือผัสสะ) หนึ่ง	๒๗๗
กรรมมีนิทานสัมภวะ (คือผัสสะ) หนึ่ง	๒๗๖
กรรมมีโรธคามินูปัปปา (คืออริยวิสุทธิภูมิบุคคล) หนึ่ง	๒๗๗
กรรมมีโรธ (เพราะความดับแห่งธรรมคือผัสสะ) หนึ่ง	๒๗๗
กรรมสามบุตเณเพราะเหตุแห่งธรรม (: การเบียดแค้นแห่งตัวเอง) หนึ่ง	๕๘๐
กรรมสามเบียดแค้นเพราะเหตุขาดธรรม (คือการรักษา) หนึ่ง	๕๘๐
กรรมสามไม่ได้รับการรักษาเพราะไม่มีการรักษาแห่งธรรม (คือจิต) หนึ่ง	๕๗๕
กามแท้ของคนเรา (คือสังกัปปราคะ) หนึ่ง	๒๗๑
กามภพมิไม่ได้เพราะไม่มีธรรม (: กรรมมีกามธาคเป็นวิบาก) หนึ่ง	๗๔๑/๗๔๒
กามมีนิทานสัมภวะ (คือผัสสะ) หนึ่ง	๒๗๒
กามมีโรธคามินูปัปปา (คืออริยวิสุทธิภูมิบุคคล) หนึ่ง	๒๗๒
กามมีโรธ (เพราะความดับแห่งธรรมคือผัสสะ) หนึ่ง	๒๗๒
การกำหนดรู้ภพพิการอาหารเป็นเหตุแห่งการกำหนดรู้ (ราคาจากกามคุณ) หนึ่ง	๓๒๔

๘๘๑

การไม่ทรงจับฉวยสิ่งที่ทรงรั้ง (เพราะทราบเวทนาโดยอาการทำ) มีผล -

- (: นิพพุติ) หนึ่ง ๗๓๕/๖๗๖

การไม่ปรีนิพพานเฉพาะตนเพราะเหตุแห่งธรรม หนึ่ง ๑๘๗

การรั้งซึ่งธรรมทั้งปวงคือรู้ (เพียงข้อเดียว) ว่า “ไม่ควรรีตมัน” หนึ่ง ๒๘๙

การแล่นไปสู่สัตสัททิกฐิมีได้ด้วยความมั่นหมายและวาทะ (ฝ่ายที่กล่าวว่า “เอง”) -

- หนึ่ง ๖๖๙

การแล่นไปสู่อุจเฉทิกฐิมีได้ด้วยความมั่นหมายและวาทะ (ฝ่ายที่กล่าวว่า “อื่น”) -

- หนึ่ง ๖๖๙

การสิ้นกรรมแท้จริงมีในกระแสปฏิจจฯ ฝ่ายนิโรธวาร หนึ่ง ๒๐๖

การแสดงที่มุ่งตรงไปยังการบรรลุนิพพานคือสิ่งที่ทรงพยากรณ์เสมอ หนึ่ง ๔๘๕

การแสวงหาครูต่อไปคือหน้าที่ของผู้ยังไม่รู้ปฏิจจฯ หนึ่ง ๒๔๕

การหลีกเลี่ยงคือธรรมทำความยุ่งแก่การรู้ปฏิจจฯ หนึ่ง ๒๕๘

การหาติดตามอย่างกระตือรือร้นในขณะสักว่าพอเห็นธรรม (: ปฏิจจฯ) หนึ่ง ๔๒๒

การเห็นอุกคตบิรูปสาตรูปอุปมาด้วยการไม่หลงคัมภีษ ที่มีลักษณะชวนดื่ม -

- หนึ่ง ๓๑๔

การเห็นธรรมที่เป็นการเห็นคิดคือเห็นปฏิจจฯ หนึ่ง ๒๑๓

การเห็นนิพพานมีได้พร้อมกับการเกิดแห่งธรรม (: ธรรมจักขุ) หนึ่ง ๔๒๓

การเห็นผัสสาสนะโดยอนัตตลักษณะสามมีผล (: ทำที่สุดทุกข์ได้) หนึ่ง ๕๑๐

การเห็นผัสสาสนะโดยอนัตตลักษณะสามมีผล (: ทำให้ละผัสสาสนะได้) หนึ่ง ๕๑๐

การเห็นผิดต่อบิรูปสาตรูปอุปมาด้วยการคัมภีษที่มีลักษณะแห่งเครื่องดื่ม -

- ที่ชวนดื่ม หนึ่ง ๓๑๑

การเห็นสิ่งต่างๆ ของผู้หายจากตาบอดแต่กำหนดเป็นอุปมาของการเกิดธรรมจักขุ -

- หนึ่ง ๔๒๓

การอธิฐานจิตเพื่อความเพียรต้องตั้งเป้าหมายด้วยการเหลือแต่หนึ่งหุ้มกระดูก -

- เป็นเดิมพัน หนึ่ง ๔๘๗

การอบรมสติคือไปคือหน้าที่ของผู้ยังไม่รู้ปฏิจจฯ หนึ่ง ๒๕๕

การอบรมสัมปชัญญะคือไปคือหน้าที่ของผู้ยังไม่รู้ปฏิจจฯ หนึ่ง ๒๕๕

“เกพลี” คือ “ผู้จับกิจอันบุคคลพึงกระทำ” หนึ่ง ๓๓๙/๕๕๑
 “เกพลี” คือไวพจน์พิเศษ (ของผู้พ้นวิเศษแล้ว) หนึ่ง ๓๓๙
 ขึ้นชื่อว่า “การปรุงแต่ง” แล้วล้วนแต่เป็นไปตามอำนาจแห่งธรรม (คืออวิชชา) —

— หนึ่ง ๕๔๗

คนพาดและบัณฑิตต่างกันเพราะธรรม (: ความมุ่งหมายแห่งพรหมจรรย์) หนึ่ง ๓๔๒
 คนเรารู้ยั้งเพราะไม่รู้ธรรม (: ปฏิจจา) หนึ่ง ๑๕/๓๒/๕๓/๓๗๖
 คนเราไม่ปรีณิพพานในปัจจุบันเพราะเหตุแห่งธรรม หนึ่ง ๑๗
 ความเกิดขึ้นหรือดับไปแห่งทุกข์ (อีกนัยหนึ่ง) มีเพราะธรรม (คืออนัตตา) หนึ่ง ๕๗/๔
 ความคิดยึดครองมีขึ้นเพราะเหตุแห่งธรรม (: ความอยาก) หนึ่ง ๕๕๖
 ความฉลาด ๕ ประการซึ่งมีใจความเนื่องเป็นความฉลาดอันเดียวกัน หนึ่ง ๕๕๕
 ความดับแห่งรูปมีเพราะความดับแห่งธรรม (: อาหาร) หนึ่ง ๓๓๘
 ความดับแห่งวิญญาณมีเพราะธรรม (: ความดับแห่งนามรูป) หนึ่ง ๓๔๑
 ความถึงดับจับฉวย (ด้วยทวิภูฏี) มีเพราะการกระทบของธรรม หนึ่ง ๑๖๕
 ความเบียดเบียนเกิดเพราะเห็นแนวทางเป็นเพียงผลแห่งปัจจุอาการ หนึ่ง ๓๔๖
 ความเป็นบัณฑิตคือภาวะอันหนึ่งซึ่งทรงชักชวน หนึ่ง ๕๕๓
 ความเป็นผู้หาโทษมิได้ขึ้นอยู่กับสัมมาทวิภูฏีต่อธรรม หนึ่ง ๑๔๓
 ความเพียรใด ๆ ก็ต้องมีอสังขยธรรม (: ยถาภูตสัมมปปัญญา) หนึ่ง ๒๔๗
 ความเพียรปรารภนันทิ์ก็จะต้องเป็นไปตามวิธีการแห่งธรรม (: ปฏิจจา) หนึ่ง ๒๔๖
 ความมั่นหมายในสิ่งทั้งปวงหยุดได้เพราะเห็นปฏิจจาอาการที่สำคัญ หนึ่ง ๕๑๐
 ความมืดอันใหญ่หลวง (ไม่มีอะไรยิ่งกว่า) คืออวิชชา หนึ่ง ๕๕๒
 ความไม่สะดุ้งข่มมีเพราะเหตุ (: อนุปาทาน) หนึ่ง ๓๐๓
 ความยินดีและไม่ยินดี (ตามวิสัยโลก) เป็นปัจจัยแห่งฉันทะ (วิสัยโลก) หนึ่ง ๕๕๕
 ความยึดถือว่า “ของเรา” ไม่มีเพราะความไม่มีแห่งธรรม (: ความอยาก) หนึ่ง ๕๕๖
 ความรอบรู้ (ปรีชาญาณ) เป็นเหตุให้เห็นสิ่งทั้งปวงโดยประการอื่น (จากปฏฐานเห็น) —

— หนึ่ง ๒๕๐

ความรู้แจ้ง (พิเศษ) เกี่ยวกับวิญญาณและนามรูป หนึ่ง ๕๐๓/๕๖๑/๕๖๖
 ความรู้แจ้ง (พิเศษ) เกี่ยวกับหนทางเพื่อการตรัสรู้ หนึ่ง ๕๖๕/๕๖๓/๕๖๘

ความรุ้ผิดต่อธรรมยัศบสัโดยอการทก มัชนัเพราะเหตุแห่งธรรม หนึ่ง	๔๑๑-๔๑๓
ความรุ้ง (อภิชานนั) ะเหตุให้เกิตความอบรู (ปริชานนั) หนึ่ง	๒๔๐
ความรุ้เริ่มถูกยัชนต่อธรรมยัศบสัโดยอการทกเพราะเหตุแห่งธรรม หนึ่ง	๔๑๓-๔๑๕
ความรุ้สึกฝ่ายยันดีหรือฝ่ายไม่ยันดีลัวันแต่เกิตขึ้นจากธรรม (: ศัสสะ) หนึ่ง	๕๔๖
ความรุ้สึกฝ่ายยันดีหรือฝ่ายไม่ยันดีลัวันแต่ไม่เกิตเมื่อไม่มีธรรม (: ศัสสะ) หนึ่ง	๕๔๖
ความรุ้อันสมบรูณ์เกียวกักับศัสสยัตนะทำให้ตัตถะระนัแห่งปฏิจจฯ ู้ได้ หนึ่ง	๕๔๐
ความสะตุงยัอมมีเพราะเหตุ (: อุปาทาน) หนึ่ง	๓๐๐
ความสันทกัษัโดยชอบมีไวพจน์ (อีกอยัางหนึ่ง) คือความคับไม่เหลือแห่งอุปธิ หนึ่ง	๓๐๗
คำถามที่ไม่ทรงตอบอีกประภทหนึ่ง (คำถามกระทบกระเทียบ) หนึ่ง	๔๘๔
คำเปลกพิเศษ (เกพลั) ในพุทธศาวสนาที่ควรสนัใจเป็นพิเศษ หนึ่ง	๔๕๒
เคล็ดลั้นแห่งการไคร่ครวญเพื่อบัดกั้นการกั้อขึ้นแห่งกองทกัษั หนึ่ง	๒๔๔/๓๐๕
เงื่อนตั้นอยัางยังของพรหมจรรยั (: ปฏิจจฯ) หนึ่ง	๑๗/๒๔๕/๖๗๖
จิตเป็นสมาริแล้วมีผลเฉพาะโดยอุตัโนมิตติ หนึ่ง	๑๒๗
จิตยังเพราะเหตุ (: ไม่รุ้ปฏิจจฯ) หนึ่ง	๑๕/๓๒/๕๓/๓๗๖
จิตตัตถัวยังเป็นปมเพราะไม่เห้นแจ้งธรรม (คือปฏิจจฯ) หนึ่ง	๑๕/๓๒/๕๓/๓๗๕
ใจมีปฏิสระณะ (สำหรับแล่นไปหา) คือธรรม (: สติ) หนึ่ง	๖๓๕
ฉันทะคือธรรม (ที่พ้งนำออกเสียจากคามคุณ) หนึ่ง	๒๗/๑
ฉันทะมีธรรม (: วิตถ) ที่เ็นเหตุ (นิทาน) หนึ่ง	๖๑๓
ตั้นเงื่อนของปฏิจจฯ ละไปเพราะเห้นแจ้งธรรม (: อนิจจัง) หนึ่ง	๒๔๑
ตั้นเงื่อนของปฏิจจฯ ละไปเพราะเห้นแจ้งธรรม (อนุปาทาน) หนึ่ง	๒๔๔
ตั้นเห้เกิตขึ้นเมื่อมีการกั้อขึ้นแห่งธรรม หนึ่ง	๑๖๗
ตั้นหาเจริญทั่วถึงเพราะหลงอัสสาทะแห่ง (สัญญัณณิยะ) ธรรม หนึ่ง	๒๑๔
ตั้นหาเจริญทั่วถึงเพราะหลงอัสสาทะแห่ง (อุปาทานิยะ) ธรรม หนึ่ง	๒๑๔/๓๗๖
ตั้นหาเจริญอยัางทั่วถึงเพราะหลงเห้นเป็นอัสสาทะใน (อุปาทานิยะ) ธรรม หนึ่ง	๒๑๔/๓๗๖
ตั้นหาตับเพราะเห้นเป็นอาทัันะใน (อุปาทานิยะ) ธรรม หนึ่ง	๒๓๑/๓๗๗
ตั้นหาตับเพราะเห้นอาทัันะแห่ง (สัญญัณณิยะ) ธรรม หนึ่ง	๒๓๓

ต้นเหตุดับเพราะเห็นอาทินวะแห่ง (อุปาทานียะ) ธรรม หนึ่ง	๒๓๑/๓๓๗
ต้นเหตุทำหน้าที่ถึงที่สุดเมื่อมีการก่อเกิดแห่งธรรม (อุปาทานขันธ) หนึ่ง	๒๓๓
ต้นเหตื่อย่อมละไปเมื่อไม่มีการก่อเกิดแห่งธรรม (อุปาทานขันธ) หนึ่ง	๓๓๕
ตัวการปฏิบัติโดยตรง (ในกรณีปัจจุฯ) ตั้งต้นด้วยธรรม (สติในขณะสัมผัส) หนึ่ง	๕๑๕
ทางลัดพิเศษแห่งอภิวรรคคือการคิดค้นปัจจุฯ หนึ่ง	๒๖๒
ทิวฐิ ท. บรรดาที่มีว่าชนิดใดชนิดหนึ่งดับไปเพราะดับแห่งธรรม (อวิชชา) หนึ่ง	๖๘๕
ทิวฐิ (มิถนา ท. อยู่ร่วมกันไม่ได้กับธรรม ปัจจุฯ) หนึ่ง	๗๐๓/วรา
ทิวฐิหกสิบสองมีปัจจัยคือธรรม (ผัสสะ) หนึ่ง	๗๑๙
ที่สุดแห่งความทุกข์ (ในความหมายพิเศษอีกความหมาย) หนึ่ง	๕๕๑
ที่สุดแห่งปัจจุฯ คือที่สุดแห่งภพ (หรือนิพพาน) หนึ่ง	๘๐๒
ที่สุดแห่งอนัตตยัมมีขึ้นเพราะความไม่มีแห่งอารมณ์เพื่อบัญญัติสัญญา หนึ่ง	๖๐๕
ทุกข์เกิด (อีกนัยหนึ่ง) เพราะหลงอัสสาทะแห่งธรรม (: สัมมัญญะธรรม) หนึ่ง	๒๓๙
ทุกข์เกิด (อีกนัยหนึ่ง) เพราะหลงอัสสาทะแห่งธรรม (: อุปาทานียะธรรม) หนึ่ง	๒๓๙
ทุกข์ดับในขณะที่สุดเหตุดับในธรรม หนึ่ง	๑๐๑
ทุกข์ดับ (อีกนัยหนึ่ง) เพราะเห็นอาทินวะแห่งธรรม (: สัมมัญญะธรรม) หนึ่ง	๒๓๓
ทุกข์ดับ (อีกนัยหนึ่ง) เพราะเห็นอาทินวะแห่งธรรม (: อุปาทานียะธรรม) หนึ่ง	๒๓๑
ทุกข์ ท. ในทุกข์สัจสรุปลงในธรรม หนึ่ง	๘๒/๑๑๕
ทุกข์สมุทัย (พิเศษ) ได้แก่ธรรม (คืออุปธิ) หนึ่ง	๓๐๗
โทษ (แห่งการไม่รู้ธรรมลักษณะห้าของผัสสาตนะหก) อันร้ายกาจ หนึ่ง	๕๐๙
ธรรมเครื่องรังสรรค์ตัวเหมือนหมุคสลัก หนึ่ง	๑๓๗
ธรรม (ซึ่งเป็นตัวกรรมอันแท้จริง) คือเจตนา หนึ่ง	๒๗/๖
ธรรมดาสัตว์โลกตกใจ (ในเรื่องได้เสีย) กันแต่ในแง่ของ (วัตถุ) ธรรม หนึ่ง	๕๙๕
“ธรรมทั้งปวงไม่ควรยึดมั่น” คือประมวลหลักสัจในพุทธศาสนา หนึ่ง	๒๙๙
ธรรมที่จำเป็นเกี่ยวกับปัจจุฯ ในชีวิตประจำวัน หนึ่ง	๒๕๘
ธรรม (ที่ทรงแนะนำในการทำประโยชน์สามให้ถึงพร้อม) คือความไม่ประมาท –
– หนึ่ง	๔๘๘
ธรรมที่เป็นตัวการสำคัญที่สุดแต่รู้จักกันน้อยที่สุด (คือผัสสะ) หนึ่ง	๒๗๘

ธรรมที่ไม่เคยทรงฟังมาแต่ก่อน (ในกรณีปัจจุจฯ นโรธวาร) หนึ่ง	๔๖๖/๔๗๔/๔๗๕/
	๕๖๔/๕๖๕
ธรรมที่ไม่เคยทรงฟังมาแต่ก่อน (ในกรณีแห่งปัจจุจฯ สมุทวาร) หนึ่ง	๔๖๔/๔๗๑/
	๔๗๗/๕๖๑/๕๖๖
ธรรมที่สามารถดับอกุศลวิตกสาม หนึ่ง	๑๔๒
ธรรมเป็น "เครื่องสนุกสนานชอบใจ" ของตถาคต (: ผลแห่งวิชาและวิมุตติ) หนึ่ง	๖๓๑
ธรรมเป็นจุดตั้งต้นของปัจจุจฯ หนึ่ง	๑๕๖
ธรรมเป็นจุดตั้งต้นอันแท้จริงของปัจจุจฯ (คืออวิชาสัมพัทธ์) หนึ่ง	๑๖๓
ธรรมสาม (: สัตว์รัก - ความหวัง - ความสมหวัง) เกิดจากธรรม (ฉันทะ) หนึ่ง	๕๕๕
ธรรมหนึ่ง (อวิชา) ละไปธรรมหนึ่ง (วิชา) ย่อมเกิดขึ้น หนึ่ง	๒๘๕
ธรรมเอกที่ทรงแสดงเพื่อขจัดความรู้สึกละโมหะ (: ปฏิจจฯ) หนึ่ง	๖๕/๗๕๕
นัตติ (ตันทะ) มีเมื่อมีการตั้งขึ้นนอกงามแห่งธรรม (: วิญญาน) หนึ่ง	๑๖๔
นัตติตา (ทัญญู) ไม่มีแก่ผู้เห็นตามเป็นจริงซึ่งธรรม (โลกสมุทัย) หนึ่ง	๖๖๖
นันทิ (ทุกขนิค) เป็นมูลแห่งความทุกข์ (ในความหมายพิเศษ) หนึ่ง	๔๒๑
นามรูปก้าวลงเมื่อมีการก่อขึ้นแห่งธรรม หนึ่ง	๑๖๖
นามรูปหยังลง (สู่ความมี) เพราะหลงอัสสาทะแห่ง (สัญโญชนียะ) ธรรม หนึ่ง	๑๓๘
นามรูปไม่หยังลง (สู่ความมี) เพราะเห็นอาทินะแห่งธรรม หนึ่ง	๑๓๙
นิमित (ที่ประจำอยู่ในสิ่งทั้งปวง) คือสิ่งคบตาสำหรับปุถุชน หนึ่ง	๒๙๐
บัณฑิตแม้กระหายสุดขีดก็ไม่ยอมดื่มน้ำเจือด้วยโทษทั้งที่อาจแก้ไขได้ทีหลัง --	
	(เป็นลักษณะ) หนึ่ง ๓๑๔
บุคคลมีความเป็นต่าง ๆ เพราะธรรมเพียงหนึ่งเดียว หนึ่ง	๑๓๗
เบื้องต้นอย่างยิ่งของพรหมจรรย์ (: ปฏิจจฯ) หนึ่ง	๑๗/๒๔๕/๒๕๖
(ปฏิบัติ) สัมพัทธ์ไม่มีเพราะความไม่มีแห่งธรรม (: รูปธรรม) หนึ่ง	๕๙๖
ปฏิญาณตัวย่อมไม่นอนตามเพราะเหตุแห่งธรรม (คือปฏิบัติในทุกขเวทนา) หนึ่ง	๑๘๘/๕๒๗
ปฏิญาณตัวย่อมไม่นอนตามเพราะเหตุแห่งธรรม (คือไม่มีปฏิบัติในทุกขเวทนา)	
	— หนึ่ง ๓๔๓/๕๒๕
ปัจจุจฯ ดับลงเมื่อมีการดับแห่งธรรม (: นันทิ) หนึ่ง	๑๒๕
ปัจจุจฯ ตั้งขึ้นเมื่อมีการทำหน้าที่ทางอายตนะแห่งธรรม หนึ่ง	๒๑๓

ปัจจุจฉนุเป็นเรื่องราวพิเศษเพื่อการปฏิบัติ	หนึ่ง	๒๕๗
ปัจจุจฉนุเป็นสิ่งที่ต้องเห็นด้วย (ยถาภูตสัมมป) ปัญญา	หนึ่ง	๒๕๗/๔๒๔
ปัจจุจฉนุฝ่ายนิโรชวราตรสว่าสมาปฏิบัติ	หนึ่ง	๒๕๘
ปัจจุจฉนุฝ่ายสมุทวารวราตรสว่าสมาปฏิบัติ	หนึ่ง	๒๕๗
ปัจจุจฉนุมีขึ้นเมื่อมีการเกิดแห่งธรรม (: นันทิ) หนึ่ง	๒๕๗
ปัจจุจฉนุและปัจจุจฉนุเป็นนธรรมเป็นสิ่งที่ต้องเห็นชัดด้วย (ยถาภูตสัมมป) ปัญญา	—	—
	— หนึ่ง	๔๒๕
ปัจจุจฉนุสลายตัวเมื่อรู้เท่าทันธรรม (อันเป็นที่ตั้งแห่งอุปาทาน) หนึ่ง	๓๔๖
ปัจจุจฉนุอาการหนึ่งที่มีอาการยุ่งยากที่สุด (: อาการของตัณหา) หนึ่ง	๑๐๓
บัญญัติสงฆ์สามัคคีเกิดจกกรรม (: สัญญา) หนึ่ง	๕๙๖
ปัจจัยแห่งขรามรรณะ (: ชาติ) หนึ่ง	๖/๓๒/๔๙๒/วล
ปัจจัยแห่งชาติ (: ภพ) หนึ่ง	๖/๓๒/๔๙๓/วล
ปัจจัยแห่งตัณหา (: เวทนา) หนึ่ง	๖/๓๓/๔๙๓/วล
ปัจจัยแห่งนามรูป (: วิญญาณ) หนึ่ง	๖/๓๓/๔๙๓/วล
ปัจจัยแห่งผัสสะ (: สฬายตนะ) หนึ่ง	๖/๔๙๓/วล
ปัจจัยแห่งผัสสะ (อีกนัยหนึ่ง) (คือนามรูป) หนึ่ง	๓๓/๗๙๙
ปัจจัยแห่งภพ (: อุปาทาน) หนึ่ง	๖/๓๒/๔๙๓/วล
ปัจจัยแห่งวิญญาณ (: สังขาร) หนึ่ง	๖/๔๙๔/วล
ปัจจัยแห่งวิญญาณ (อีกนัยหนึ่ง) (คือนามรูป) หนึ่ง	๓๓/๗๙๐
ปัจจัยแห่งเวทนา (: ผัสสะ) หนึ่ง	๖/๓๓/๔๙๓/วล
ปัจจัยแห่งสังขาร (: อวิชชา) หนึ่ง	๖/๔๙๔/วล
ปัจจัยแห่งสุขทุกข์ไม่มีเพราะความดับแห่งธรรม (: อวิชชา) หนึ่ง	๑๖๒
ปัจจัยแห่งอุปาทาน (: ตัณหา) หนึ่ง	๖/๓๒/๔๙๓/วล
บัญญัติอุปาทานขึ้นเกิดเพราะมีการทำหน้าที่สมบุรณ์แห่งธรรม (: สมันนาวารจิต) —	—
	— หนึ่ง	๒๐๘
บัญญัติอุปาทานขึ้นไม่อาจเกิดเพราะรู้ทันธรรม (: เวทนา) ในปัจจุจฉนุ หนึ่ง	๓๓๕
บัญญัติอุปาทานขึ้นยังไม่เกิดเพราะยังไม่มีการทำหน้าที่สมบุรณ์แห่งธรรม —	—
	(: สมันนาวารจิต) หนึ่ง	๒๐๘

ปัญหาเตลิตไม่มีที่สุด (เกี่ยวกับนิพพาน) คือการถามถึงธรรม (ที่ซึ่งนิพพานจะดำเนินไป) —

— หนึ่ง	๖๓๕
บัญญัติปสาทรูปมีอำนาจลึกลับ (ถึงกับทำให้เห็นยาพิษเป็นเครื่องตม) หนึ่ง	๓๑๑
ปัญชนประสพทุกขเวทนาจักหวนระลึกถึงแต่ธรรม (คือกามสุข) หนึ่ง	๕๒๗
ปัญชนไม่รู้ובายอื่นที่จะปลดเปลื้องทุกขเวทนา, นอกจากธรรม (กามสุข) หนึ่ง	๕๒๘
ปัญชนแสวงเวทนาโดยอมิตตพณอยู่ในเวทนานั้น (ต่างจากอริยสวาก) หนึ่ง	๕๒๘
ผลแห่งพรหมจรรย์ (ตรัสอีกโวหารหนึ่ง) เพื่อธรรม (: การละขาดซึ่งภพ) หนึ่ง	๘๐๓
ผลสละคือธรรมที่เป็นนิทานสัณณะ (ของนิพเพธิกธรรมส่วนมาก) หนึ่ง	๒๖๘
ผลสละ (ในความหมายพิเศษ) ตรัสว่ามีเพราะปัจจัย (คือนามรูป) หนึ่ง	๗๘๘
ผลสละเป็นด้วยการสำคัญในกระแสแห่งปฏิจฯ ทั้งสิ้น หนึ่ง	๒๗๘
ผลสหาหาร (มีโคปรมาจากหนังสือเป็นอุปมา) หนึ่ง	๓๒๔
“ผู้” ที่หลอกลวงเราอย่างลึกซึ้งและนานแสนนาน หนึ่ง	๔๒๓
ผู้บรรลุนิพพานในปัจจุบันคือผู้เสร็จกิจในธรรม (คือปฏิจฯ) หนึ่ง	๔๔๑/๕๒๐-๕๒๖
ผู้ปฏิบัติแล้วมีโวจนาพิเศษ (คือ “ผู้หยั่งลงในธรรมวินัย”) หนึ่ง	๓๓๙
ผู้ปรินิพพานเฉพาะตนรู้ประจักษ์ปริยัติกเวทนาทั้งสองโดยเสมอกัน หนึ่ง	๒๐๕/๔๔๘
ผู้พ้นวิเศษแล้วมีโวจนาพิเศษ (คือ “เทพ”) หนึ่ง	๓๓๙
ผู้อยู่จบพรหมจรรย์คือผู้หลุดกระแสนแห่งธรรม (: ปฏิจฯ) เสียได้ หนึ่ง	๓๗๐
ผู้ยเห็นอิทธิพลของอดีตและอนาคตคือผู้รู้ธรรม (: อิทธิปัจจัยตา) หนึ่ง	๔๒๗
พรหมจรรย์มีทหยังลง — เบื้องหน้า — ที่สุดคือธรรม (: นิพพาน) หนึ่ง	๖๓๕
พรหมจรรย์มีรสเน่าตม (เปรียบด้วยมถะ) หนึ่ง	๔๘๗
พรหมหรือสักกะคือผู้หลุดเสียได้ซึ่งกระแสแห่งธรรม หนึ่ง	๓๓๙
พุทธจริยาพิเศษ (ทรงนั่งเมื่อมีการกล่าวประกาศแดกดัน) หนึ่ง	๔๘๕
ภพใหม่เกิดขึ้นเมื่อมีการก่อขึ้นแห่งธรรม (: อนุสัย) หนึ่ง	๑๖๙
มโนสัญเจตนาหาร (มีหลุมถ่านเพลิงเป็นอุปมา) หนึ่ง	๓๒๕
มถะมีรสขวนตมเปรียบด้วยรสขวนตมของพรหมจรรย์ หนึ่ง	๔๘๗
มาตรฐานของพระโสดาบัน (คือการรู้ปฏิจฯ โดยวิริยสัมปatti) หนึ่ง	๕๓๒
มารดาเลี้ยงลูกด้วยผลิตผลจากทรงอก หนึ่ง	๑๕๐

มัจฉาทิฎฐิทุกชนิดเกิดขึ้นเพราะไม่เห็นธรรมชาติจระ (คือกฎอฏทปฏ) หนึ่ง	๔๔๕
มัจฉาปฏิบัติปฏิบัติจวฝ่ายสมุทวาร หนึ่ง	๒๕๗
มุตแห่งความทุกข์ (โฆหารพิเศษ) คือนันทิ หนึ่ง	๔๒๑
ยถาภูตสัมมปปัญญาทอนนิพพานมิได้แก่บุคคลคนมิใช่ชื่อนาสพ หนึ่ง	๒๘๘
“ยิตถายัตถายิตถ” ในกรณีที่ยังไม่สามารถเข้าใจธรรม (ปฏิจจว) หนึ่ง	๓๘๘/๓๘๘
ระหว่างกลางแห่งมัจฉาทิฎฐิต้องยอมมีสัมมาทิฎฐิ หนึ่ง	๑๔๒
ราคานุสัยย่อมนอนตามเพราะเหตุแห่งธรรม (คือมีราคะในสุขเวทนา) หนึ่ง	๑๘๘/๕๒๘
ราคานุสัยย่อมไม่นอนตามเพราะเหตุแห่งธรรม (คือไม่มีราคะในสุขเวทนา) หนึ่ง	๓๔๓/๕๒๘
รูปภพมิได้เพราะไม่มีธรรม (: กรรมอันมีรูปธาตุเป็นวิบาก) หนึ่ง	๗๕๑/๗๕๒
เรื่องที่ทรงแนะนำให้ศึกษาอย่างยิ่ง (: ปฏิจจว) หนึ่ง	๑๖
เรื่องที่ทุกคนต้องฉลาด หนึ่ง	๑๓๗
เรื่องที่ลึกซึ้งเท่ากับเรื่องนิพพาน (: ปฏิจจว) หนึ่ง	๕๓
เรื่องที่ลึกซึ้งเท่ากับเรื่องปฏิจจว (: นิพพาน) หนึ่ง	๕๓
เรื่องที่ลึกและดูรู้สึกลัว (: ปฏิจจว) หนึ่ง	๓๑/๕๒/๓๗๕
โลกเกิดขึ้นในใจคนเพราะกระแสแห่งธรรม (: ปฏิจจว) หนึ่ง	๑๗๓
โลกดับในใจคนเพราะดับกระแสแห่งธรรม (: ปฏิจจว) หนึ่ง	๑๗๕
โลกยังเพราะเหตุ หนึ่ง	๑๐๒
โลก (สัตว์) ไม่ล่วงพ้นสังสารวัฏฏเพราะเหตุ หนึ่ง	๑๐๒
“โลหิต” มีความหมายพิเศษในอริยวินัย หนึ่ง	๑๕๐
วิญญาณที่ได้ชื่อว่าอุปาทานมีเพราะเหตุ (: ถูกฉันทะในอวามณเฑาะฏแล้ว) หนึ่ง	๑๘
วิญญาณเมื่อการเกิดขึ้นโดยลำดับแห่งปัจจัยการ หนึ่ง	๑๒๓/๖๒๓
วิญญาณไม่ห้อยลง (สู่ความมี) เพราะเห็นอากัณเฑาะฏแห่งธรรม (: สัณเฑาะฏนิยธรรม) หนึ่ง	๑๗๑
วิญญาณห้อยลง (สู่ความมี) เพราะหลงอัสสาทะแห่งธรรม (: สัณเฑาะฏนิยธรรม) หนึ่ง	๑๗๑
วิญญาณาหาร (มีนักโทษประหารเป็นอุปมา) หนึ่ง	๓๒๖
วิตรกมีธรรม (: ปปัญจสัณเฑาะฏสังขา) ที่เป็นเหตุ (นิทาน) หนึ่ง	๖๑๓

วิมุตติมีปฏิสธนะ (สำหรับแล่นไปหา) คือธรรม (: นิพพาน) หนึ่ง	๖๓๕
วิหารธรรมที่ทำความง่ายแก่การเกิดญาณ หนึ่ง	๑๕๕
วิหารธรรมที่ทำให้เห็นธรรมอย่างละเอียดลึกซึ้ง หนึ่ง	๑๕๖
เวทนาทั้งหลายย่อมประชุมลงในธรรม หนึ่ง	๗๕
เวทนามีนันทานสัมภวะ (คือผัสสะ) หนึ่ง	๒๗๓
เวทนามีนโรหิตามินีปฏิบัติ (คืออริยปฏิฐานคัมภีร์) หนึ่ง	๒๗๔
เวทนามีนโรหิต (เพราะความดับแห่งธรรมคือผัสสะ) หนึ่ง	๒๗๔
เวทนาเป็นสัททในอรรถภาพฐานะทั้งสี่ชีวิต หนึ่ง	๒๐๕/๔๔๘
ไพบูลย์ของมูลแห่งความทุกข์ (ไพบูลย์พิเศษ) ไตถกธรรม (: นันทิ) หนึ่ง	๔๒๑
ไพบูลย์ (พิเศษ) ของนันทิ หนึ่ง	๑๒๘/๑๕๑/๒๕๘
ไพบูลย์พิเศษของนิพพาน (คือความดับแห่งภพ) หนึ่ง	๒๗๔
ไพบูลย์ (พิเศษ) ของปฏิจจา (: อริยญายธรรม) หนึ่ง	๑๓
ไพบูลย์ (พิเศษ) แห่งทางสายกลาง (: ปฏิจจา) หนึ่ง	๑๕
ไพบูลย์ (พิเศษ) แห่งอุปาทาน หนึ่ง	๑๒๘/๑๕๑/๖๑๑
ไพบูลย์ (พิเศษอย่างยิ่ง) สำหรับ “ผู้อยู่จบกิจแห่งพรหมจรรย์” หนึ่ง	๓๓๗/๔๕๑
ศีลอันเป็นกุศลตรัสว่าเป็นไปเพื่อธรรม (ความเต็มแห่งอรรถัตถผล) หนึ่ง	๖๕๐-๖๕๑
สติปฏิฐานที่เป็นขณะสำคัญแห่งการรู้คุณพิเศษยิ่งขึ้นไป หนึ่ง	๒๗๘
สติมีปฏิสธนะ (สำหรับแล่นไปหา) คือธรรม (: วิมุตติ) หนึ่ง	๖๓๕
สมรรถิมีผลใหญ่มีอันยิ่งใหญ่ หนึ่ง	๑๔๒
สังกัปราคา คือความหมายอันแท้จริงของ “กาม” หนึ่ง	๒๗๑
สังขาร (ที่มีความหมายพิเศษ) ชนิดที่สองมีอาการแห่งผัสสะทวิฐาน หนึ่ง	๑๓๖
สังขาร (ที่มีความหมายพิเศษ) ชนิดที่สามมีอาการแห่งอเจตทวิฐาน หนึ่ง	๑๓๗
สังขาร (ที่มีความหมายพิเศษ) ชนิดที่สี่มีอาการแห่งวิจิกิจจา หนึ่ง	๑๓๘
สังขารสาม (บุญ - อบุญ - อเนญชะ) จวนแต่ขึ้นอยู่กัธรรม (คืออวิชชา) หนึ่ง	๔๔๗
สังขะที่ทรงพยากรณ์ (คืออริยญายธรรม) หนึ่ง	๔๘๑
สัญญา มีนันทานสัมภวะ (คือผัสสะ) หนึ่ง	๒๗๔
สัญญามีนโรหิตามินีปฏิบัติ (คืออริยปฏิฐานคัมภีร์) หนึ่ง	๒๗๕

เหตุที่ทำให้เห็นปฏิจฯ และนิพพานไม่ได้ หนึ่ง	๕๓
เหตุที่ปุณฺณไม่สามารถปล่อยวางจิต หนึ่ง	๓๘/๓๘๑
เหตุแห่งความไม่สะดุ้ง หนึ่ง	๑๘๗
“อนุปาทิเสส” ในฝ่ายมิจฉาทิฏฐิเล็งถึงธรรม (อุจเฉททิฏฐิในความหมายหนึ่ง) หนึ่ง	๕๙๖
อนุสัยสิ้นสุดลงเพราะธรรม (: ความไม่มีแห่งอารมณ์เพื่อบัญญัติสัญญา) หนึ่ง	๖๐๕
อริยญาณธรรม (: ปฏิจฯ) หนึ่ง	๑๓
อริยสังทรงบัญญัติสำหรับสัตว์ผู้รู้สีกต่อธรรม หนึ่ง	๘๒/๑๐๑/๑๑๕
อริยสาวกประเภททุกขเวทนาจักไม่หวนระลึกถึงธรรม (คือกามสุข) หนึ่ง	๕๒๕
อริยสาวกมีลักษณะ (เป็นผู้ไม่สงสัยในปัจฉยาการฯ) หนึ่ง	๕๓๑
อริยสาวกมีลักษณะ (เป็นผู้ไม่สงสัยในปัจฉยาการ ๑๑) หนึ่ง	๕๓๑
อริยสาวกมีลักษณะ (รู้ทั่วถึงเหตุเกิดและความดับแห่งโลก) หนึ่ง	๕๑๒/๕๓๒
อริยสาวกมีลักษณะ (รู้ปฏิจฯ โดยไม่ต้องเชื่อตามผู้อื่น) หนึ่ง	๕๑๐/๕๓๐
อริยสาวกมีลักษณะ (รู้จักยธรรมโดยนัยอริยสัจสี่) หนึ่ง	๕๓๗
อริยสาวกมีลักษณะ (รู้ว่าโลกเกิดอย่างไรโดยไม่ต้องเชื่อตามผู้อื่น) หนึ่ง	๕๑๑/๕๓๑
อริยสาวกมีลักษณะ (รู้ว่าโลกดับลงอย่างไรโดยไม่ต้องเชื่อตามผู้อื่น) หนึ่ง	๕๑๒/๕๓๑
อริยสาวกรูปายอื่นที่จะปลดเปลื้องทุกขเวทนา (โดยไม่หวังพึงกามสุข) หนึ่ง	๕๒๕
อรุณภาพมิได้เพราะไม่มีธรรม (: กรรมอันเมื่อรูปธาตุเป็นวิบาก) หนึ่ง	๗๙๑/๗๙๒
อวิชชาอันสยยอมไม่นอนตามเพราะเหตุแห่งธรรม (คือไม่มีความรู้ในทุกขมสุขเวทนา) —	— หนึ่ง ๑๘๙/๕๒๘
อวิชชาอันสยยอมไม่นอนตามเพราะเหตุแห่งธรรม (คือมีความรู้ในเวทนา ท.) หนึ่ง	๓๕๓/๕๒๙
อวิชชาละไป : วิชาเกิดขึ้นเพราะเห็นธรรม (ความไม่ควยิตมั่น) หนึ่ง	๒๙๐
อวิชชาละไป : วิชาเกิดขึ้นเพราะเห็นธรรม (: อนิจจัง) หนึ่ง	๒๙๑
อวิชฐ์คิกมรรคมีโดยอัตโนมัติ (อยู่ในตัวความไม่ก่อเกิดแห่งอุปาทานขันธ) หนึ่ง	๓๓๕
อติถิตา (ทิฏฐิ) ไม่มีแก่ผู้เห็นตามเป็นจริงซึ่งธรรม (โลกนิโรธ) หนึ่ง	๖๖๖
อาการที่มีต่ออทุกขมสุขเวทนาซึ่งทำอวิชชาสยยอมให้นอนตาม หนึ่ง	๑๘๙
อาการที่มีต่ออทุกขมสุขเวทนาซึ่งไม่ทำอวิชชาสยยอมให้นอนตาม หนึ่ง	๓๔๓
อาชีฬาทิสฺสในบรรดาอาชีฬทั้งหลาย หนึ่ง	๑๔๑

อานิสส (อันนัมหัจจรรย) ของพระโสดาบันแม่ในอันดับต่ำสุด หนึ่ง	๔๓๕
อารมณ์เพื่อการตั้งอยู่แห่งวิญญานมีขึ้นเมื่อจิตมีอารมณ์ หนึ่ง	๑๖๖/๖๗
อำนาจกลับของปฏิสถาปนา (ถึงกับเห็นยาพิษเป็นเครื่องดื่ม) หนึ่ง	๓๓๑
อิทัป্পประกอบด้วยคุณค่าพิเศษถึงกับทรงนำมาบ่นคือสหภาพ หนึ่ง	๔๘๐/๔๘๖
อินทรีย์ (แต่ละอินทรีย์) มีปฏิสนธิ (สำหรับแล่นไปหา) คือธรรม (: ใจ) หนึ่ง	๖๓๕
อุดมบุรุษในธรรมวินัยนี้ไวพจน์พิเศษ (คืออุปบริกษในปัจจุจ) หนึ่ง	๓๔๒/๔๕๑
อุปริยคือสมุทัย (พิเศษ) แห่งทุกข์ หนึ่ง	๓๐๗
อุปริมัตถเกิดจากธรรม (คือตณหา) หนึ่ง	๓๐๗
อุปริสมุทัยได้แก่ธรรม (คือตณหา) หนึ่ง	๓๐๗
อุปมา (การทำลายเสาสถมภ์) ที่ควรเห็นว่าเป็นอุปมาแห่งอนุปาทิสสนิพพานธาตุ -		
- หนึ่ง	๒๐๕
อุปมา (การเย็นของกระเบื้อง) ที่ควรเห็นว่าเป็นอุปมาแห่งอนุปาทิสสนิพพานธาตุ -		
- หนึ่ง	๔๔๘
อุปมาการสวาทของอริยสาวกด้วยการถุกด้วยศร หนึ่ง	๕๒๘
อุปมาด้วยช่างเขียนที่มีสีครบ (แก่ปัจจุจ) แห่งอาหารที่มีปัจจัยการครบ หนึ่ง	๓๒๙
อุปมาด้วยแสงไม่ปรากฏเมื่อไม่มีวัตถุต้านแสง (แก่ความไม่มีปัจจัยการแห่งปัจจุจ) -		
- หนึ่ง	๓๓๒
อุปมาพิเศษแห่งพรหมจรรย์ (เปรียบด้วยมณฑล) หนึ่ง	๔๘๗
อุปมาวิญญานกับนามรูปอิงอาศัยกันเหมือนกำไม้สองกำอิงกัน หนึ่ง	๕๑๙
อุปมาแห่งกรรมสามที่ไม่มีการรักษา (ด้วยเรือนที่มุงไม้ดี : ผลงมาตามลำดับ) หนึ่ง	๕๙๐
อุปมาแห่งการทรงดำเนินตามรอยทางเก่า หนึ่ง	๒๖๒/๔๖๖
อุปมาแห่งการเห็นนิพพานของบุคคลที่ยังไม่เป็นนิพพาน หนึ่ง	๒๙๕
อุปมาแห่งจิต (เปรียบด้วยวนร) หนึ่ง	๓๔๒
อุปมาแห่งปฏิสถาปนาด้วยยาพิษที่มีสี - กลิ่น - รสที่ชวนดื่มอย่างยิ่ง หนึ่ง	๓๑๑
อุปมาแห่งเวทนาที่เป็นของเย็นในอิตถภาพนี้ (ของผู้ปรินิพพานเฉพาะตน) หนึ่ง	๒๐๕/๔๔๘
อุปสรรคแห่งการเจริญสติปัฏฐานก็ยังมีขึ้นไปตามวิธีการแห่งปัจจุจ หนึ่ง	๒๗๙
อุปาทานดับเพราะความจางคลายไปไม่เหลือแห่งธรรม หนึ่ง	๑๗๕/๑๙๙/๖๗

๒

กฎสูงสุดของธรรมชาติมีโดยข้อ สอง	๔๓
กฎที่ปัจจุบันตายายออกได้เป็นปฏิจาง โดยวาร สอง ๑๔/๓๔/๖๔/๓๘๒/๔๒๗/๔๕๓/	
๔๘๐/๔๘๕/๕๑๓/๕๔๑	
กฎที่ปัจจุบันตายายออกได้เป็นปฏิจาง โดยวาร สอง ๑๔/๓๔/๖๔/๓๘๒/๔๒๗/๔๕๓/๔๘๐/๔๘๕/	
๕๑๓/๕๔๑	
กามมีวิบาก (จำแนกตามอดีตภาพที่เกิดขึ้น) สอง	๒๐๒
การกระทำความสิ้นกรรมมีลักษณะ สอง	๒๐๓
การคบหาผู้น้อยด้วยปัญญา มีโทษ สอง	๒๐๖
การทรงรับขมาโทษต่อบุคคลผู้ประกอบด้วยองค์ สอง	๓๖๗
การทรงแสดงอิทัปปัจจยาเพื่อทรงขจัดเสียซึ่งความหมายแห่งกาล สอง	๔๒๗
การบรรลุธรรมมีได้หรือไม่ได้ ขึ้นอยู่กับการกระทำมีอย่าง สอง	๔๔๗
การบริโภคที่มีผลใหญ่อันสูงส่งใหญ่คือการบริโภคด้วยการสำนึกละอาย สอง	๔๔๘
การบวชเพื่อขโมยธรรมมีโทษ สอง	๓๖๗
การบัญญัติความบริสุทธิ์นอกพุทธศาสนา มีทั้งอย่าง “สุปปาหิเสส” และ –	
– “อนุปปาหิเสส” สอง ๕๔๖	
การบันลือสีหนาทประกาศพระมหากษัตริย์ทรงประกอบด้วยญาณเมืมหวด สอง	
๔๗๙/๔๘๕	
การปฏิญาณตำแหน่งจอมโลกเพราะทรงประกอบด้วยญาณเมืมหวด สอง ๔๗๙/๔๘๕	
การปฏิบัติจนบรรลุผลเป็นความหลุดพ้นมีขั้นตอน สอง	๓๓๘ – ๓๓๙
การประกาศพระมหากษัตริย์คือการประกาศธรรมสัจจะของเบญจขันธ์และอิทัปปัจจยา –	
– สอง ๔๘๐/๔๘๖	
การประพาศิพรหมจรรย์ที่ไม่เป็นการประพาศิพรหมจรรย์เพราะเหตุ –	
– มีกัมมวิบากสอง สอง ๖๗๗	
การพยากรณ์อนาคตผล (อีกนัยหนึ่ง) โดยอาการ สอง	๗๖

การรู้ชัดซึ่งข้า (เมื่อจิตเป็นสมาธิ) โดยอาการ สอง	๑๒๗
การรู้ชัดซึ่งข้าโดยอาการ สอง	๑๒๗/๒๕๙
การรู้ปฏิจตุฯ ทำให้หมดปัญหาเกี่ยวกับข้าในกาล (ทั้ง) สอง	๔๒๕
การแสดงธรรมโดยสายกลาง (ปฏิจตุฯ) เพื่อหลักเลี้ยงที่สุดไค่ง สอง	๑๕/๖๒/๖๓/๗๑/				
	๖๖๖/๖๖๙/๖๗๘/๖๘๙				
การเห็นกรรมตามเป็นจริงทำผุ้ให้ได้รับข้อ สอง	๑๓๗
การเห็นธรรมมีนัย สอง	๑๒-๑๓
การเห็นภพไม่เพียงตามเป็นจริงมีผลให้ละและไม่เพ็ดเพ็ดดิ้นค้นหา สอง	๘๐๔
กุมารพึงมีเมตตาจิต สอง	๑๕๑
กุมารเริ่มรู้จักทวนใจด้วยกามคุณโดยอาการ สอง	๑๕๑
ข้าซึ่งพึงเกิดเมื่อมีการกระทบทางอายตนะ สอง	๒๒๖
คนผู้ถามที่ไม่ควรถูกตำหนิเพราะถามอยู่ในขอบเขตแห่งธรรม สอง	๒๘๕
คนบวชที่สูญเสียประโยชน์ทุกฝ่าย สอง	๑๔๒
คนพาลและบัณฑิตเสวยสุขและทุกข์เสมอกันเพราะเหตุแห่งธรรม สอง	๓๙๑
ความกระวนกระวาย (หรือ) มีวิภาค สอง	๒๑๓/๓๓๕
ความทุกข์ (อีกนัยหนึ่ง) มีวิภาค สอง	๒๑๔/๓๓๕
ความปรีดีตกก่อนตรัสรู้ (ปรารภสัตว์โลกและการออกจากทุกข์) สอง	๔๖๑/๔๗๔/				
	๕๕๙/๕๖๔				
ความเป็นผู้ฉลาด (กุศลตา) ในธรรม (เนื่องด้วยปฏิจตุฯ) สอง	๘๑๒
ความแผดเผา (สนฺดาป) มีวิภาค สอง	๒๑๔/๓๓๕
ความไม่มีอาสวะมีผล (พิเศษเกี่ยวกับกรรม) สอง	๒๐๓
ความสงสัยเกี่ยวกับตัวคนทั้ง ๓ กาลหมดไปเมื่อรู้ชัดซึ่งธรรม สอง	๔๒๔
ความสำคัญนัยหมายสองชนิดนำไปสู่ทวิภูมิจนิต (สัสสตะ-อุจเจตะ) สอง	๖๖๙
ความสำเหนียก (อันภิกษุพึงกระทำในกรณีอันเกี่ยวกับบรรพชาแห่งตน) สอง	๔๘๗
ความสุข (อีกนัยหนึ่ง) มีวิภาค สอง	๓๓๕
ความรู้เรื่องปฏิจตุฯ ทำให้อยู่เหนือภาวะ สอง	๑๕/๖๑-๖๓/๗๑/๖๖๖/๖๖๙/๖๗๘/๖๘๙				
ความรู้สึกรัก (ของผู้นั่งต่อคำพยากรณ์ของพระองค์) มีนัย สอง	๖๔๓

ความเร่าร้อน (ปริพาหน) มีวิภาค สอง	๒๑๑๔/๓๓๕
ความลึกของปฏิจฯ (มีนัยที่พึงสังเกต) สอง	๓๑/๕๓/๓๓๕
คำกล่าว (ของพวกอรรถาภิธาน) แม้มีคำพูดตรงกันข้ามก็มีอรรถอย่างเดียวกัน สอง	๖๗๗
ขรรษาสที่มีหน้าที่ประกาศพรหมจรรย์ให้ตีมีประเภท สอง	๒๖๕/๔๖๕
ใจความสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยการของกุมาร สอง	๑๕๒
ใจเสวยสมบัติของอินทรี (: โคจรและวิสัย) สอง	๖๓๕
ญาณ (เกี่ยวกับการเกิดก่อนหรือเกิดหลัง) มีประเภท สอง	๓๖๒
ญาณที่ทำความเป็นโสดาบัน (เกี่ยวกับการรู้ปฏิจฯ) สอง	๓๕๓
ญาณที่ทำให้ทรงสามารถบ้นลือสีหนาทประกาศพรหมจักร มีหมวด สอง	๔๗๙/๔๘๕
ญาณ (ในการรู้ปฏิจฯสมบูรณ์ในธรรมแต่ละอาการโดยนัยอริยสัจสี่) สอง	๓๕๒-๓๕๓
ญาณ (มีข้อพิเศษ) เกี่ยวกับการรู้ปฏิจฯ โดยนัยอริยสัจสี่ สอง	๓๕๓
ดินพื้นอุปมาแก่นบวชชัวประกอบด้วยโทษ สอง	๑๔๒
คณฺหาวิจิตร สอง	๑๐๒
ทางสายกลาง (อีกนัยหนึ่ง) ระหว่าง “ชั่วนั้น” กับ “ชั่วอื่น” สอง	๖๗๘-๖๘๕
ทางสายกลาง (อีกนัยหนึ่ง) ระหว่าง “ทำเอง” กับ “อันทำ” สอง	๗๓/๖๖๘
ทางสายกลาง (อีกนัยหนึ่ง) ระหว่าง “นั้น” กับ “อัน” สอง	๖๓/๗๑/๖๖๘
ทางสายกลาง (อีกนัยหนึ่ง) ระหว่าง “มีอยู่” กับ “ไม่มีอยู่” สอง	๑๕/๖๒/๖๖๖
ทางสายกลาง (อีกนัยหนึ่ง) ระหว่าง “อย่างเดียวกัน” – “ต่างกัน” สอง	๖๘๘-๖๘๙
ทฎฐิ (เกี่ยวกับอดีต-อนาคตนียา) สอง	๓๘๓/๖๘๒/๖๘๓
ทฎฐิบัญญัติว่าอดีตและโลกเกิดเองลอยๆ มีจำพวก สอง	๗๒๗
ทฎฐิมิวภาค สอง	๑๔๒
ทุกขนิโรธ (ที่เป็นไปในปฏิจจาทนขันธ) อาศัยธรรม สอง	๔๓/๒๐๙
โหมนัสมีวิภาค (ควรเสพ-ไม่ควรเสพ) สอง	๖๑๕
โหมนัสมีวิภาค (สวิตกสวจาร-อวิตกสวจาร) สอง	๖๑๕
โทษ (เกิดจากบุคคลผู้มีธรรมเป็นที่ตั้งแห่ง โลภะ-โทสะ-โมหะ) สอง	๖๓๖
ธรรม (ทำความไม่มีแห่งสังโยชนเครื่องนำมาสู่โลกนี้) สอง	๓๒๔

ธรรม (หาความไม่มีแห่งสิ่งที่ควรทำให้ยิ่งขึ้นไป) สอง	๓๒๕
ธรรม (หาความไม่มีแห่งสิ่งที่ควรทำให้ยิ่งขึ้นไป—อีกนัยหนึ่ง) สอง	๓๒๕/๓๒๗
ธรรม (ที่มีมูลอันเดียวกันในเวทนา) คือตถ์หา, มีประเภท สอง	๗๘๗
ธรรมเป็นที่ตั้งแห่งความยึดถือว่าอัตตามีประเภท สอง	๑๖๔
ธรรมและพรหมจรรย์ที่ทรงแสดงและประกาศประกอบด้วยคุณลักษณะ สอง	๔๘๘
ธรรมสอง (สมณะและวิปัสสนา) เคียงคู่กัน ไปเมื่อโพธิปักขิยธรรม ๓๗ เต็มรอบ สอง	๓๓๖
ธรรมอันบุคคลพึงทำให้เจริญด้วยปัญญาอันยิ่ง (สมณะและวิปัสสนา) สอง	๓๓๗
ธรรมอันบุคคลพึงทำให้แจ้งด้วยปัญญาอันยิ่ง (วิชาและวิมุตติ) สอง	๓๓๗
ธรรมอันบุคคลพึงละด้วยปัญญาอันยิ่ง (อวิชชาและภาวตถ์หา) สอง	๓๓๖
ธรรม (อันพุทธบริษัทพึงทำสังคัตเพื่อศาสนาตั้งอยู่นาน) สอง	๘๑๒
นันทิไม่เข้าไปตั้งอยู่ในเวทนาเพราะเห็นธรรม สอง	๗๕
นิมิตที่แสดงอยู่ที่สิ่งทั้งปวงเป็นที่ตั้งแห่งการมองเห็นอย่างตรงข้าม สอง	๒๙๐
บุคคล (ที่ควรตามปัญหาปรารภขึ้นในกาลสองกะพระองค์) สอง	๔๒๖
ปฏิจจว โดยวาระ (: สบทยวาระและนิโรธวาระ) สอง	๖/๗๓
ปฏิจจว ทำให้ไม่มี "ผู้" (ตรงกันข้าม) ในลักษณะ สอง	๖๒/๖๖๔
ปฏิจจว ที่ตรัสอย่างสันที่สุด (ยกนันทิเป็นหลัก) มีปัจจัยการ สอง	๕๗๓-๕๗๔
ปฏิจจว ที่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ตรัสเหมือนกัน (อย่างน้อยมีแบบ) สอง	๔๖๘/๕๗๔/
				๕๕๕/๕๖๔
ปฏิจจว มีขึ้นเมื่อมีการกระทบทางอายตนะ สอง	๑๒๓/๗๓
ปฏิจจว แห่งทุกข์ (โดยปฏิโลม) ซึ่งสันที่สุดมีปัจจัยการเพียง สอง	๓๐๖-๓๐๗
ปฏิจจว อยู่เหนือภาวะสุดโต่ง สอง	๑๕/๖๑-๖๓/๗๑/๖๖๖/๖๖๘/๖๗๘/๖๘๔
ปฏิปทา (เกี่ยวกับปฏิจจว) มีวิภาค สอง	๒๕๗
ประโยชน์แห่งการพึงอริยธรรมคือการได้ความรู้ตามที่กำหนดไว้เป็นฝ่าย สอง	๕๔๘
ปัจจัยการ (ของปฏิจจวที่เนื่องด้วยนันทิ) สอง	๕๗๓-๕๗๔
ปัจจัยการ (แห่งความไม่มีสิ่งไหนเครื่องนำมาสู่โลกนี้) สอง	๓๒๔
ปัจจัยการ (แห่งความไม่มีสิ่งที่ควรทำให้ยิ่งขึ้นไป) สอง	๓๒๕

ปัจจัยยาการ (แห่งความไม่มีสิ่งที่ควรทำให้ยิ่งขึ้นไป – อิกนัยหนึ่ง) สอง	๓๒๕/๓๒๗
ปัจจัยยาการ (แห่งปัจจุจฯ ของทุกข์โดยปฏิโลมที่ลัดสั้นที่สุด) สอง	๓๐๖-๓๐๗
ปุณฺณและอริยสาวกต่างกันในการเสวยเวทนาโดยนัย สอง	๕๒๖-๕๒๗
ผลที่พึงหวังได้ (จากอนุปัสสนาแต่ละคู่) มีย่าง สอง	๕๕๐-๕๕๘
ผัสสะมีอาการเกิดขึ้นโดยลำดับแห่งปัจจัยยาการ สอง	๑๒๓/๑๒๔
ผัสสะย่อมเกิดเพราะอาศัยการกระทบแห่งธรรม (: นาม+รูป) สอง	๕๗๖
ผู้จับกิจแห่งพรหมจรรย์คือผู้ปฏิบัติแล้วโดยวิธี สอง	๓๓๗/๔๕๑
ผู้ฉลาดในปัจจุจฯ คือฉลาดในอิทัปปัจจยตาปัจจุจฯ โดยนัย สอง	๔๕๓
ผู้ที่พึงยังจิตของพระองค์ให้อยินดี (ในการพยากรณ์ปัญหา) มีจำพวก สอง	๔๒๖/๔๒๗
ผู้ที่พระองค์ควรถามปัญหา (ปรารภขันธ์ในกาลสอง) มีจำพวก สอง	๔๒๖
ผู้ที่พระองค์จะพึงยังจิตของเขาให้อยินดี (ในการพยากรณ์ปัญหา) มีจำพวก สอง	๔๒๖/๔๒๗
ผู้ปฏิบัติ (ปัจจุจฯ) โดยนัยอริยสัจสี่ชื่อว่าผู้ปฏิบัติแล้วดีโดยความหมาย สอง	๔๔๕
ผู้มีตนส่งไปแล้วในธรรมย่อมประสบผลสูงสุด สอง	๖๓๗/๖๕๒
ผู้ไม่รู้ปัจจุจฯ โดยนัยอริยสัจสี่ย่อมประกอบด้วยโทษ สอง	๓๓๕
ผู้รู้ปัจจุจฯ โดยนัยอริยสัจสี่ย่อมประกอบด้วยประโยชน์ สอง	๓๓๗
ผู้หลักเร้น (ตามทางธรรม) จักรู้ชัดซึ่งธรรม สอง	๒๕๙
พรหมจักรคือธรรมสัจจะของเบญจขันธ์และอิทัปปัจจยตา สอง	๔๗๐/๔๗๖
พระคุณอันใหญ่หลวงของมารดาเมื่อบริหารครุฑ สอง	๑๕๐
พระตาสดาและสาวกมีการเห็นและกล่าวตรงกันในอิทัปปัจจยตาาร สอง	๔๕๔/๔๕๗
พระอรหันต์หมดความข้องใจสงสัยโดยสถาน สอง	๗๖
ภาษามีระดับแห่งการใช้ (ในการสื่อความหมาย) สอง	๕๔๘
มนสิการปัจจุจฯ โดยอาการ สอง	๕/๗/๕
รูป (ในนามรูป) มีวิภาค สอง	๒๘/๘๔/๑๒๔
เรื่องชนิดที่ทรงขอให้ยกไว้ก่อน (ซึ่งอาจจะเข้าใจได้เองที่หลัง) มีชนิด สอง	๔๒๗
วาทะที่ไม่ทรงกล่าว (เกี่ยวกับ “เอง” และ “อื่น”) สอง	๗๐
วิมฺยุณานเกิดขึ้นเพราะอาศัยธรรม (อายตนะนอก+ใน) สอง	๒๕๒/๑๒๔

วิมุตติที่แม้มารก็พึงมี สอง	๑๕๑
เวทนา (ที่ทำความต่างระหว่างปุถุชนกับอริยสาวก) มีวิภาค สอง	๕๒๗
เวทนาที่เป็นไปถึงที่สุด (ปริยัต) มีวิภาค สอง	๒๐๕/๔๔๘
เวทนา (ทุกข์) ซึ่งเป็นไปถึงที่สุดมีระดับ สอง	๒๐๕/๔๔๘
เวทนามีวิภาค (จำแนกตามอรรถภาพที่เกิดขึ้น) สอง	๒๗๓
ไวพจน์แห่งการบรรลุลหรม (ที่น่าสนใจ) สอง	๔๓๕-๔๔๑/๕๔๓
สมันนาหารจิตเกิดเพราะการอาศัยกันแห่งอายตนะ สอง	๒๐๗
สมาธิตั้งมั่นแล้วย่อมรู้ชัดซึ่งธรรม สอง	๑๒๗
ส่วนสุด (เกี่ยวกับ “ทำเอง-อื่นทำ”) สอง	๗๑/๖๖๘
ส่วนสุด (เกี่ยวกับ “นั่น-อื่น”) สอง	๖๓/๖๖๘
ส่วนสุด (เกี่ยวกับ “มี-ไม่มี”) สอง	๑๕/๖๑-๖๒/๖๖๖
ส่วนสุด (เกี่ยวกับสิ่งทั้งปวง) สอง	๑๕/๖๑-๖๒/๖๖๖
ส่วนสุด (ทางทฤษฎี) ซึ่งสัตว์โดยมากอาศัยแล้ว สอง	๖๖๕
ส่วนสุดมิใช่ทางสายกลาง (เกี่ยวกับ “ชั่วนั้น-ชั่วอื่น”) สอง	๖๗๘-๖๘๕
ส่วนสุดมิใช่ทางสายกลาง (เกี่ยวกับ “นั่น” กับ “อื่น”) สอง	๖๓/๗๑/๖๖๘
ส่วนสุดมิใช่ทางสายกลาง (เกี่ยวกับ “อย่างเดียวกัน” - “ต่างกัน”) สอง	๖๘๘-๖๘๙
ส่วนสุดมิใช่ทางสายกลาง (อติตติ-นัตติตติ) สอง	๖๖๕
สัตว์ผู้ไม่หลุดพ้นจากภพ (โดยหลักกว้างๆ) มีประเภท สอง	๘๐๓
สัตว์ผู้ไม่ยอมอยู่ด้วยความไม่พอใจไม่พ้นไปจากการก่อเวรเพราะธรรม สอง	๖๑๒
สัมพัทธ์มีความหมายต่างกันเป็นชั้น (และโดยเวลา) สอง	๗๘๘
สัมมาทฤษฎีหนึ่งย่อมมีในระหว่างแห่งมิจนทฤษฎี สอง	๑๔๒
สิ่งที่ลึกซึ้งเห็นได้ยาก สอง	๕๓
สิ่งที่สมณพราหมณ์บางพวกเข้าใจว่าเป็นเครื่องหลุดพ้นจากภพ (: ภพและวิภพ) -
..... สอง	๘๐๓
สีนาคที่ทรง “แผด” ออกมา (คือธรรมสัจจะเกี่ยวกับเบญจขันธ์และอิทัปา) สอง
.....	๔๘๐/๔๘๖
“โสธะ” มีเพราะเหตุแห่งความหมาย สอง	๔๑๓
โสมนัสมีวิภาค (ควรเสพ - ไม่ควรเสพ) สอง	๖๑๔

โสมนัสมีวิภาค (สวิตกสวิจาร - อวิตกสวิจาร) สอง	๖๑๔
หลักที่ทรงแสดงว่าญาณสอง (ปุปเพนิวาส - จุตูปปาต) เป็นไปในกาล สอง	๕๒๘
เหตุเกี่ยวกับการปรินิพพานในทวิภูตรธรรม สอง	๑๗
เหตุที่ทำให้ได้นามว่า "ยังเป็นเสขะ" สอง	๕๓๓
เหตุผล ที่ทรงอ้างเพื่อชี้ชวนภิกษุในการปรารภความเพียร สอง	๕๘๗
เหตุผล ที่ทำให้กล่าวได้ว่าจักขุเป็นต้น, เป็นอนัตตา สอง	๕๙๑
เหตุผล ที่ทำให้ไม่อาจกล่าวได้ว่าจักขุเป็นต้น, เป็นอนัตตา สอง	๕๙๐
อรรถกถา (ในกรณีแห่งโพชนงค์เจ็ด) มีวิภาคโดยกาล สอง	๒๘๑
อภิสันทิวิภูตวิภูตทั้งฝ่ายบุญและฝ่ายบาปมีนัย สอง	๖๔๔/๗๐๗
อภิสันทิวิภูตวิภูตได้โดยฐานะใดหนึ่งแห่งฐานะ สอง	๑๔๒
อภิสันทิวิภูตวิภูตแห่งพวกอภิสันทิวิภูต (เกิดลอยๆ) มีประการ สอง	๗๔๗
อนุปัสสนา (ในธรรมตามที่กำหนดไว้เป็นสองฝ่าย) เนื่องด้วยตัมहा, มีนัย สอง	๕๕๕
อนุปัสสนา (ในธรรมตามที่กำหนดไว้เป็นสองฝ่าย) เนื่องด้วยทุกข, มีนัย สอง	๕๕๐
อนุปัสสนา (ในธรรมตามที่กำหนดไว้เป็นสองฝ่าย) เนื่องด้วยผัสสะ, มีนัย สอง	๕๕๔
อนุปัสสนา (ในธรรมตามที่กำหนดไว้เป็นสองฝ่าย) เนื่องด้วยวิญญาณ, มีนัย สอง	๕๕๓
อนุปัสสนา (ในธรรมตามที่กำหนดไว้เป็นสองฝ่าย) เนื่องด้วยเวทนา, มีนัย สอง	๕๕๔
อนุปัสสนา (ในธรรมตามที่กำหนดไว้เป็นสองฝ่าย) เนื่องด้วยสังขาร, มีนัย สอง	๕๕๒
อนุปัสสนา (ในธรรมตามที่กำหนดไว้เป็นสองฝ่าย) เนื่องด้วยอวิชชา, มีนัย สอง	๕๕๑
อนุปัสสนา (ในธรรมตามที่กำหนดไว้เป็นสองฝ่าย) เนื่องด้วยอาร์มกะ, มีนัย -	
- สอง	๕๕๗
อนุปัสสนา (ในธรรมตามที่กำหนดไว้เป็นสองฝ่าย) เนื่องด้วยอาหาร, มีนัย สอง	๕๕๘
อนุปัสสนา (ในธรรมตามที่กำหนดไว้เป็นสองฝ่าย) เนื่องด้วยอุปธิ, มีนัย สอง	๕๕๐
อนุปัสสนา (ในธรรมตามที่กำหนดไว้เป็นสองฝ่าย) เนื่องด้วยอุปาทาน, มีนัย สอง	๕๕๖
อนุปัสสนา (๑๑ คู่) แต่ละคู่มีวิภาค สอง	๕๕๐-๕๕๘
อภิสังขารไม่ถูกปรุงแต่งอีกต่อไปเพราะการละไปและเกิดขึ้นแห่งธรรม -	
- (คู่ตรงข้าม) สอง	๔๔๗
อริยญาณธรรมคือ (ความรู้เรื่อง) อภิปปัจจยาปฏิบัติโดยวาระ สอง	๕๑๓/๕๔๑

อริยญายธรรมเป็นสิ่งที่อริยสาวกผู้โดยกิริยาการ สอง	๑๔/๕๑๔/๕๔๒
อริยสังฆมัตถิลาแห่งการแสดงโดยแบบ สอง	๘๔
อริยสาวกไม่สงสัย—ไม่ลังเล—ไม่ต้องเชื่อตามผู้อื่นเกี่ยวกับทุกข์โดยนัย สอง	๖๖๖
อโณกะเป็นต้นมีความหมายต่างกันอยู่โดยระดับ สอง	๑๓๗
อเหตุกทวิภูริปวารณความไม่มีเหตุปัจจัยทั้งเพื่อเศร้าหมองและบริสุทธิ์ สอง	๖๔๕/๗๐๘
อดีตภาพอันเกิดจากกาม (ในอารมณ์นั้น ๆ) มีวิภาค สอง	๒๗๒
อดีตภาพอันเกิดจากเวทนาไม่มีวิภาค สอง	๒๗๓
อดีตานุทวิภูริยัสสเกิดขึ้นเพราะไม่ได้สดับธรรมฯ แห่งบุคคล สอง	๑๖๔/๑๙๒/๖๑๖
“อดีต” เป็นคำที่ใช้พูดกันอยู่ (ครั้งโบราณ) โดยความหมาย สอง	๗๓๘
อาหารที่เป็นไปเพื่อเกื้อกูลและอนุเคราะห์แก่สัตว์มีจำพวก สอง	๖๕/๓๒๓/๓๒๗/๕๗๗
อาหารที่เป็นไปเพื่อประโยชน์ สอง	๖๕/๓๒๓/๓๒๗/๕๗๗
อินทรีย์มีสิ่งสำหรับใจสวย (คือโคจรและวิสัย) สอง	๖๓๕
อินทรีย์สังวร (ชนิดตรัสเป็นพิเศษ) มีผลทั้งทางกายและจิต สอง	๖๓๓
อินทรีย์สังวร (ที่ทำสุจริตสามให้บริบูรณ์) มีอารมณ์ สอง	๖๓๓
อิสสนและมัจฉริยะมีธรรมที่เป็นเหตุ (นิทาน) สอง	๖๑๓
อุเบกขามีวิภาค (ควรเสพ—ไม่ควรเสพ) สอง	๖๑๕
อุเบกขามีวิภาค (สวิตกสวัจจาร—อวิตกยวัจจาร) สอง	๖๑๕
อุปมาการเสวยทุกข์เวทนาของปุถุชนด้วยการถูกยิงด้วยศร สอง	๕๒๗
อุปมาแก่สมณพราหมณ์ผู้คั่งอยู่ในข่ายทวิภูริคูปลาดิยอยู่ในอวนด้วยอาการ สอง	๗๓๐
อุปมาแห่งอาการของจิต (เปรียบด้วยอาการแห่งวานร) สอง	๓๘๒
อุปาทานขันธเพิ่งเกิดเมื่อมีการกระทบทางอายตนะ สอง	๒๒๖
อุปาทานสี่จะได้เพราะการละไปและเกิดขึ้นแห่งธรรม (คู่ตรงข้าม) สอง	๑๘๗

๓

กรรมเก่า (กาย) พึงเห็นโดยลักษณะ สาม	๖๔
กรรม (ฝ่ายกุศล) มีประเภท สาม	๑๓๔

กรรม (ฝ่ายกุศล) มีเหตุแห่งการเกิด สาม	๑๓๓
กรรม (ฝ่ายอกุศล) มีประเภท สาม	๑๓๒
กรรม (ฝ่ายอกุศล) มีเหตุแห่งการเกิด สาม	๑๓๑
กรรมมีชื่อตามกาละที่ให้ผล สาม	๑๓๒
กรรม (มีทวาร) สาม	๒๗๖
กรรมมีวิบาก (เจ้าแนกตามกาละที่ให้ผล) สาม	๒๗๗
กรรมมีอาการเกิดซึ่งมีไวพจน์ สาม	๑๓๒
กรรมให้ผลในอรรถภาพที่กระทำจำแนกโดยชนิด สาม	๑๓๒/๑๓๖
กองทุกข์ก่อนไม่ได้เมื่อใคร่ครวญอยู่โดยอาการที่จิตมีคุณธรรม สาม	๒๔๕
การกล่าวตรงตามที่ทรงกล่าวมีอันสงฆ์ สาม	๑๕๗/๖๗๑
การเกิดดับแห่งธรรมอื่นไม่มี, นอกจากแห่งธรรม สาม	๒๒๐
การเจริญธรรมสามเพื่อละธรรมสาม, เพื่อความมีแห่งสุจริต สาม	๖๓๓
การดับลงแห่งทุกข์ประกอบด้วยอาการ สาม	๒๒๑
การดับลงแห่งสังขารธรรม (สัพพมวค) ประกอบด้วยอาการ สาม	๒๒๑
การตายที่ไม่คงงามมีมูลมาจากการบูดเน่าแห่งกรรม สาม	๕๘๐
การถึงดับสสทวิหาธรรมมีผล (พิเศษ) สาม	๒๐๕
การทำให้สุดทุกข์ในทวิภูตรธรรมได้เพราะเหตุ สาม	๓๔๔
การทำให้สุดทุกข์ในทวิภูตรธรรมไม่ได้เพราะเหตุ สาม	๑๘๙
การบรรพชาที่มีผลสมบูรณ์ (โดยลักษณะ ๓) เพราะภิกษุสำเนียงการกระทำ— —(โดยอาการ) สาม ๔๘๗-๔๘๘		
การปฏิบัติเพื่อดับ “โรค—หัวผี—ลูกศร” มีปัจจัยการ สาม	๒๖๘
การประสพความพอใจในอรรถผลมีได้โดยลำดับ สาม	๖๕๑
การปรากฏขึ้นแห่งภพใหม่สำเร็จได้โดยองค์ประกอบ สาม	๗๔๑/๗๔๒
การปริณิพพานเฉพาะตน (ในกรณีแห่งอุปาทานสี่) มีปัจจัยการ สาม	๑๘๗
การพิจารณาใคร่ครวญธรรม (ของผู้เป็นเทพ) โดยวิธี สาม	๓๕๓/๔๕๑
การพิจารณาปัจจัยในภายใน (มีัตถตามทวารระบ) สาม	๓๐๖-๓๐๗
การละเสียได้ซึ่งตัณหาไม่นำมาซึ่งอาการแห่งความทุกข์โดยคู่ สาม	๓๓๕

การละอุปาทานข้อที่มีอันสูงส่ง (พิเศษ) สาม ๑๙๗
 การสันทนาของสัตว์บุรุษต้องประกอบด้วยลักษณะ สาม ๒๐๒
 การเสวยเวทนา (ของคู่ปราศจากกิเลสเครื่องร้อยรัด) เป็นไปเสมอกันในเวทนา —

— สาม ๔๔๗

การแสดงธรรม (เนื่องด้วยปัจจุฯ) มีความงาม สาม ๔๘๘
 การหลงยึดเบญจขันธ์คือการหลงของจิตเองโดยลักษณะ สาม ๔๒๓
 การเห็นชัดปัจจุฯ และปัจฉิมรับนันทธรรมทำให้ไม่มีทวิภูติและกังขาในธรรม —

— สาม ๔๒๕

การเห็นผัสสาทายณะโดยธรรมลักษณะห้ามีค่าเท่ากับเห็นโดยอนัตตลักษณะ —

— สาม ๕๐๔-๕๑๐

การเห็นผัสสาทายณะในลักษณะทำที่สุดได้คือเห็นโดยอนัตตลักษณะ สาม ๕๑๐
 การเห็นอนัตตลักษณะแห่งเบญจขันธ์มีลักษณะ สาม ๑๔๓/๒๘๖
 กาลกิริยาที่ไม่ตรงตามมีมูลมาจากการบุตเน่าแห่งกรรม สาม ๕๘๐
 ข้อปฏิบัติสมควรแก่การดับไม่เหลือแห่งบัญญัติสัญญาสังขามีคู่ สาม ๖๑๔
 ขันธ์แต่ละขันธ์มีลักษณะตามธรรมชาติ (ที่ปุถุชนมองไม่เห็น) สาม ๓๐๗/วราฯ
 คนพาลเป็นทางมาแห่งสิ่งอันพึงรังเกียจ สาม ๕๕๓
 ความคิดที่ทำให้อกบวชโดยปริสุทธิปรารภเหตุ สาม ๑๔๑
 ความงาม (ในการแสดงธรรม) สาม ๔๘๘
 ความเจริญถึงที่สุดแห่งตณหานามซึ่งอาการแห่งความทุกข์โดยคู่ สาม ๒๑๓
 ความเจริญในอริยวินัย (เกี่ยวกับการชมาโทษ) ประกอบด้วยองค์ สาม ๓๖๗
 ความเดือดร้อนมีประการต่าง ๆ มีมูลมาจากกิเลสมีประเภท สาม ๘๐๒
 ความตั้งอยู่มั่นคงแห่งศาสนาเป็นไปเพื่อประโยชน์โดยนัย สาม ๘๑๒
 ความต่างระหว่างคนพาลกับบัณฑิตมีทางกำหนดได้โดยสิ่งพึงรังเกียจ สาม ๕๕๒
 ความต่างแห่งคำกิริยา (เกี่ยวกับการทำลายอนุสัย) สาม ๑๘๕
 ความเพียรปรารภการกระทำมีอาการ สาม ๔๘๗
 ความยินดีหรือไม่ยินดีวันแต่อาจนำมาซึ่งธรรม (: โกรธ—พุดเทจ—สงสัย) สาม ๕๔๕
 ความสิ้นอาสวะมีแก่ผู้รู้เห็นขันธ์ (แต่ละขันธ์) โดยนัย สาม ๖๑๕

ความหลุดพ้นเพราะเหตุแห่งอาการ สาม	๕๔๑-๕๔๓/๕๒๑-๕๒๖
ความเห็นถูกต้องเกี่ยวกับอนัตตามิถิยา สาม	๑๕๓/๒๘๖/๕๙๒/๕๑๐
ความเห็นถูกในปฏิสารูปโดยอาการห้าทำให้ละกรรมฝ่ายทุกข์ สาม	๓๑๓
ความเห็นถูกในปฏิสารูปให้ผลอย่างเดียวกันแม้ในกาลทั้ง สาม	๓๑๓
ความเห็นวิปริตในปฏิสารูปโดยอาการห้าทำความเจริญฝ่ายทุกข์ สาม	๓๐๙
ความเห็นวิปลาสในปฏิสารูปให้ผลอย่างเดียวกันแม้ในกาลทั้ง สาม	๓๐๙
คำภีรยา (เกี่ยวกับการทำลายอนุสัย) คำเดียวใช้แก้อนุสัย สาม	๑๙๑
“จิต” มีไวพจน์ สาม	๓๘/๓๘๑
จิตไม่ได้รับการรักษาเป็นเหตุให้ไม่มีการรักษาแก่กรรม สาม	๕๗๙
จิต “อนุสติ” ในเวทนาสาม, ก่อให้เกิดอนุสัย สาม	๑๖๙
ฉันทะเป็นแดนเกิดแห่งกรรม (: สังวร - ความหวง - ความสมหวัง) สาม	๕๙๕
ฐานะหก (แห่งการดับทุกข์ในภิกขุธรรม) เพราะเหตุ สาม	๓๔๔
ตัณหา (ในกรณีเกี่ยวกับการแสวงหา) มีวิภาค สาม	๕๙๔/๗๖๖
ตัณหาวิจริตสืบแปดจำแนกโดยกาล สาม	๑๐๒-๑๐๔
ตัณหาวิจริตหนึ่งร้อยแปดมีนัย (แห่งการนับ) สาม	๑๐๕
ที่ตั้งแห่งเจตนา (ของผู้มีอวิชชาเป็นเครื่องกัน, ตัณหาเป็นเครื่องผูก) คือธาตุ สาม	๗๙๒			
ที่ตั้งแห่งวิมูขณ (ของผู้มีอวิชชาเป็นเครื่องกัน, ตัณหาเป็นเครื่องผูก) -				
				คือธาตุ สาม ๗๙๑
ทุกคิดจะได้เพราะระบ็จักซึ่งกรรม สาม	๑๓๖
กรรม (ที่ต้องมีเป็นพื้นฐาน “บริสุทธิ์มาแล้วแต่เดิม”) สาม	๓๓๖
กรรมธาตุ (เกี่ยวกับอทิปปัจจยตาปฏิจจา) มีไวพจน์ สาม	๓๔/๔๔/๗๖๖
กรรมธาตุ (เกี่ยวกับอทิปปัจจยตาปฏิจจา) มีอยู่โดยชื่อ สาม	๓๕/๔๔/๗๖๖
กรรมเป็นเครื่องผูกพันสัตว์โลกโดยมาก สาม	๖๖๖
กรรมสังขะที่ทรงนำมาบนล้อสหภาพเกี่ยวกับเบญจขันธ์มีสังขะ (เพียง) สาม	๔๘๐/๔๘๖			
กรรมสำหรับขมราวาสใช้ตรวจสอบภิกษุ (คือกรรมเป็นที่ตั้งแห่งกรรม) สาม	๖๓๖			
ธาตุเป็นที่ตั้งแห่งความเป็นไปได้ของปฏิจจา มีอย่าง สาม	๗๙๐
ธาตุเป็นที่ตั้งแห่งเจตนาหรือปรารถนา (ของสัตว์ผู้จักเกิดในภพใหม่) มีชนิด สาม	๗๙๒			
ธาตุเป็นที่ตั้งแห่งวิมูขณ (ของสัตว์ผู้จักเกิดในภพใหม่) มีชนิด สาม	๗๙๑

หน้าที่ในชั้นนี้เกิดขึ้นเพราะเหตุแห่งอาการ	สาม	๑๒๘/๑๕๑/๒๕๕
บัณฑิตไม่เป็นทางมาแห่งสิ่งอันพึงรังเกียจ	สาม	๔๕๓
บุพพภาคของการปฏิบัติเพื่อดับปฏิจจฯ	สาม	๒๖๘
เบญจขันธ์พึงเห็นด้วยถากุติสัมพันธ์ปฏิจจฯโดยลักษณะ	สาม	๑๔๓/๒๘๖
ปฏิจจฯ (แห่งการดับอุปาทานสี่) มีปัจจัยการ	สาม	๖๕๕
ปฏิจจฯ แห่งการปฏิบัติชอบโดยไตรทวาร,ตั้งต้นที่กุศลธาตุ (แต่ละธาตุ)	สาม	๕๘๘
ปฏิจจฯ แห่งการปฏิบัติผิดโดยไตรทวารตั้งต้นที่อกุศลธาตุ (แต่ละธาตุ)	สาม	๕๘๗
ปฏิจจฯ แห่งการเห็นโดยประการอื่น (จากที่ปุถุชนเห็น) มีปัจจัยการ	สาม	๒๘๔
ปฏิจจฯ (แห่ง“การอยู่คนเดียว”) มีปัจจัยการ	สาม	๕๙๔
ปฏิจจฯ (แห่ง“การอยู่อย่างมีเพื่อนสอง”) มีปัจจัยการ	สาม	๕๙๗
ปฏิจจฯ แห่งความไม่เร็วร้อนมีอาการ	สาม	๕๘
ปฏิจจฯ แห่งความเร็วร้อนอันใหญ่หลวงมีอาการ	สาม	๕๗
ปฏิบัติธรรม “สมควรแก่ธรรม” ต้องเป็นไปเพื่อธรรม	สาม	๒๖๖/๕๒๐-๕๒๖
ปฏิภาณการสัจฉิมิตเกี่ยวกับอดีตทำให้เกิดสัททกะ (เกี่ยวกับ“เรา”)	สาม	๔๓๑
ปฏิภาณ (ความเห็นถูกต้องเกี่ยวกับอดีต) ทำให้มีการดับสัททกะ (“เรา”)	สาม	๔๓๒
ปณฺญสัจญญา (ธรรมเป็นเหตุให้เห็นชัดแก่การหลุดพ้น) มีวิภาค	สาม	๕๙๖
ปณฺญสัจญญาสังขย้อมเป็นไปในอายตนะภายนอกแห่งกาล	สาม	๖๐๑
ประโยชน์ (ที่พึงกระทำให้สมบูรณ์ด้วยความไม่ประมาท) มีวิภาค	สาม	๔๘๘
ปัจจัยการ (ของปฏิจจฯ แห่งการดับอุปาทานสี่)	สาม	๖๕๘
ปัจจัยการ (ของปฏิจจฯ แห่งการเห็นโดยประการอื่นจากที่ปุถุชนเห็น)	สาม	๒๘๔
ปัจจัยการ (ของปฏิจจฯ แห่ง“การอยู่คนเดียว”)	สาม	๕๙๔
ปัจจัยการ (ของปฏิจจฯ แห่ง“การอยู่อย่างมีเพื่อนสอง”)	สาม	๕๙๗
ปัจจัยการ (แห่งอาการของจิตในกรณีแห่งการหลุดพ้น)	สาม	๓๔๗
ปัจจัยที่ประจวบพร้อมเพื่อการก้าวลงสู่ครรภ์	สาม	๖๔๕
ผัสสะเกิดเพราะการประจวบแห่งธรรม	สาม	๔๗/๗๕๗
ผัสสะบัญญัติมีเพราะมีองค์ประกอบแห่งการบัญญัติ	สาม	๖๐๓
ผัสสะบัญญัติไม่มีเพราะไม่มีองค์ประกอบแห่งการบัญญัติ	สาม	๖๐๔
ผัสสะเป็นเหตุเกิดแห่งธรรม (เวทนา - เจตนา - สัญญา)	สาม	๒๙๓

ผู้สละมีขันติ สาม	๓๙
ผู้เกยจรัญยอมประสพ (อนิฏฐ) ผล สาม	๔๘๗
ผู้ปฏิบัติดีแล้วคือเห็นขันธโดยลักษณะเจ็ดแล้วปฏิบัติเพื่อธรรม สาม	๓๓๙
ผู้ปฏิบัติธรรม “สมควรแก่ธรรม” ต้องเป็นไปเพื่อธรรม สาม	๒๖๖/๕๐๒-๕๒๖
ผู้ประกอบกัณฑ์การ (แต่ละอย่าง) ย่อมประสพโทษมีอย่าง สาม	๕๓๘
ผู้ปรารถนาความเพียรยอมประสพ (อริฏฐ) ผล สาม	๔๘๗
ผู้ปรินิพพานเฉพาะตนย่อมรู้ประจักษ์ชัดเฉพาะตนโดยลักษณะ สาม	๔๔๗
ผู้พ้นวิเศษแล้วคือเห็นขันธโดยลักษณะเจ็ดแล้วพ้นด้วยธรรม สาม	๓๓๙
ผู้พิจารณาใคร่ครวญธรรมโดยวิธี (ของผู้เป็นเทพ) สาม	๓๔๒/๔๕๑
ผู้ไม่ภพใหม่ย่อมถึงความเป็นผู้ประเสริฐ (อย่างน้อยก็) โดยนัย สาม	๘๐๔
พรมจรรย์มีนิพพานเป็นที่ไป, ในลักษณะ สาม	๖๓๕
พระราชาสพอยู่เหนือวิสัยแห่งการปรุงแต่งอภิสังขาร สาม	๔๔๘
พุทธานุภาพเฉพาะยาม สาม	๗, ๘, ๑๐
ภพทุกชนิดไม่ว่าที่ไหนหรือเมื่อไรย่อมประกอบด้วยลักษณะ สาม	๘๐๔
ภพมีวิภาค สาม	๒๗/๘๗/๗๑
“ภิกษุธรรมกถึก” แท้ย่อมแสดงปฏิจางเพื่อผล สาม	๕๙/๕๒๐
ภิกษุธรรมกถึก (แท้) แสดงธรรมเพื่อให้เกิดปฏิภิกิริยา (ต่อปฏิจางสมบูรณ์ธรรม) -	
- สาม ๕๙/๕๒๐	
ภิกษุบรรลุนิพพานในทิวธรรมคือสำเร็จในการทำปฏิภิกิริยา (ต่อปฏิจาง -	
- สมบูรณ์ธรรม) สาม ๔๔๑/๕๒๑	
ภิกษุปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมคือมีปฏิภิกิริยา (ต่อปฏิจางสมบูรณ์ธรรม) -	
- สาม ๒๖๖/๕๒๐	
ภิกษุผู้สามารถอ่านวยให้เกิดสัจจานุโพธิ, มีคุณสมบัติ สาม	๖๓๗
มนสิการปฏิจางโดยยาม สาม	๕, ๗, ๘
ยถาภูตสัมมปปัญญาในเบญจขันธ์มีลักษณะ สาม	๑๔๓/๗๑
ระบบการถามเกี่ยวกับขันธห้าที่นำไปสู่ยถาภูตสัมมปปัญญา (มีระยะ) สาม ๑๔๓/๒๘๖	
วัตถุ (ที่ทรงระบบ) เพื่อการพิจารณาปัจจัยในภายใน สาม	๓๐๖ - ๓๐๗
วิมูขณ (จิต) ของบุคคลผู้ไปตามอวิชชา ย่อมเข้าถึงวิบากแห่งสังขาร สาม ๔๔๗	
วิมูขณตั้งอยู่เจริญงอกงามในภพเพื่อการหาเพราะเหตุแห่งธรรม สาม	๓๒๗

วิญญานตั้งอยู่เจริญงอกงามในผัสสอาหารเพราะเหตุแห่งธรรม	สาม	๓๒๘
วิญญานตั้งอยู่เจริญงอกงามในมโนสัจเจตนาหารเพราะเหตุแห่งธรรม	สาม	๓๒๘
วิญญานตั้งอยู่เจริญงอกงามในวิญญานาหารเพราะเหตุแห่งธรรม	สาม	๓๒๘
วิญญานตั้งอยู่เจริญงอกงามไม่ได้ในอาหารสี่เพราะไม่มีเหตุ	สาม	๓๓๐ - ๓๓๒
วิญญานปรากฏเพราะความสมบูรณ์แห่งธรรม	สาม	๒๐๘
วิญญานยังไม่ปรากฏเพราะความไม่สมบูรณ์แห่งธรรม	สาม	๒๐๗
วิธีพิจารณาไตร่ตรองธรรมทั้งปวงประมวลลงในการพิจารณาโดยความเป็นธรรม -					

- สาม ๓๔๒/๔๕๑

วิบากแห่งสังขาร (กรรมที่เนื่องด้วยวิชา) มีวิภาคไปตามสังขาร	สาม	๔๔๗
เวทนามีชนิด	สาม	๓๙
เวทนามีวิภาค	สาม	๒๗๓
เวทนามีอาการเกิดขึ้นโดยลำดับแห่งปัจจัยการ	สาม	๑๒๓/วล
ไวพจน์ (ของกันและกัน) แห่งคำว่า "ผู้ไม่ประมาท" มีอย่าง	สาม	๕๕๐
ไวพจน์แห่งความทุกข์โดยอุปมา	สาม	๒๖๙
สมารัมภะมีวิภาค	สาม	๒๐๒ - ๒๐๓
สัททกยะ (ความเห็นผิดเกี่ยวกับอัตตา, หรือ "เรา") มีนัย	สาม	๔๕๑
สังขาร (กรรมที่เนื่องด้วยวิชา) มีวิภาค	สาม	๔๔๗
สังขารมีวิภาค	สาม	๒๘/๙๐/วล
สังคัมภีญยาน (ครั้งพุทธกาล) จำแนกเป็นพวก	สาม	๕๕๙
สังขานุปัตติคือการทำอาหารสิบสองแห่งสังขานุโพธิให้ถึงที่สุด, โดยอาการ	สาม	๖๓๘
สัจเจตนาเกิดขึ้นโดยทวาร	สาม	๑๖๐
สัตว์โลกผลิตเฟลินอยู่ในภพ, ถูกกลวงโดยภพด้วยอาการ	สาม	๙๐๓
สาวกปฏิญญาว่ายึดถือในธรรมของพระผู้มีพระภาคโดยฐานะ	สาม	๑๐๖/วล
"สิ่ง" ที่มีอยู่	สาม	๑๖๕
สิ่งเป็นอารมณ์เพื่อการตั้งอยู่แห่งวิญญานประกอบด้วยลักษณะการ	สาม	๑๖๖/วล
สิ่งพึงรังเกียจ (อันเกิดจากคนพาล, ไม่เกิดจากบัณฑิต)	สาม	๔๕๒
สิ่งไม่เป็นอารมณ์เพื่อการตั้งอยู่แห่งวิญญานประกอบด้วยลักษณะการ -					

- สาม ๑๖๗/๑๖๘/๑๗๐/๕๗๑

สุขและทุกข์เกิดขึ้นเพราะสัญเจตนา สาม	๑๖๐
สุจริต (ที่ทาสติปัฏฐานสี่ให้บริบูรณ์) มีวิภาค สาม	๖๓๓
โสตถาบันมีคุณลักษณะ สาม	๑๐๘/วล
เหตุ (ที่ทำให้เกิดผลต้องเกิดและธรรมวินัยรุ่งเรืองในโลก) สาม	๓๖๖
อกุศลจิตกัมมวิภาค สาม	๑๔๒
องค์แห่งสุตตะ สาม	๑๗/๒๔๕/วล
อฐานะ (ที่ผู้รู้ชัดปฏิจกฯ แล้วจักสงสัยในธรรมสาม) สาม	๔๒๕
อฐานะหก (แห่งการดับทุกข์ในทฤษฎีธรรม) เพราะเหตุ สาม	๑๘๘
อภิสังขารมีวิภาค สาม	๕๔๗
อนุสัยมีขึ้นเพราะเหตุแห่งเวทนา (มีคู่) สาม	๑๘๘/๕๒๗
อนุสัย (มีปัจจัยต่างกันด้วยอำนาจเวทนาต่างกัน) มีวิภาค สาม	๑๘๘/๕๒๗
อนุสัยไม่อาจมีขึ้น (แก่ผู้รู้เท่าทันเวทนา) แม้เพราะเหตุแห่งเวทนา สาม	๓๔๓/๕๒๘
อริยสาวกพยากรณ์ความเป็นโสตถาบันของตนได้, เมื่อประกอบด้วยองค์คุณมีหมวด -	- สาม ๕๓๘
อริยสาวกไม่เข้าถึง - ไม่ถือเอา - ไม่ถึงกับซึ่งธรรม สาม	๖๖๖
อวิชชาเป็นปัจจัยแห่งสังขาร สาม	๑๖๐
อัตตา - อัตตนิยานุทวิปฏิเป็นไปในความหมาย (ว่าของเรา, เป็นเรา, ตัวตนของเรา) -	- สาม ๓๘๓/๖๔๒/วล
อาการที่ควรรู้ - เห็นเกี่ยวกับขันธ (แต่ละขันธ) มีน้อย สาม	๔๘๐/๔๘๕/๖๑๕
อาการ (ที่เนื่องด้วยการทรงทราบคติของมัจฉาทิฎฐิ ท.) สาม	๗๓๕/วล
อาการที่มีต่อสุขเวทนาซึ่งทำราคานุสัยให้อนตาม สาม	๑๘๘
อาการที่มีต่อสุขเวทนาซึ่งไม่ทำราคานุสัยให้อนตาม สาม	๓๔๓
อาการแห่งสุตตะ สาม	๑๗/๒๔๕/วล
“ข้าวมัฏฐกศีล” คือธรรมสามที่ต้อง “บริสุทธิ์มาแล้วแต่เดิม” สาม	๓๓๖
อารมณ์เพื่อการตั้งอยู่แห่งวิญญานมีขึ้นเมื่อจิตมีอาการ สาม	๑๖๖/วล
อารมณ์เพื่อการตั้งอยู่แห่งวิญญานเมื่อไม่ได้เมื่อจิตไม่มีอาการ สาม	๑๖๗/๑๖๘/๑๗๐/๕๗๑
อินทรีย์ (แต่ละอินทรีย์) มีลักษณะเฉพาะซึ่งทำความต่างจากกัน สาม	๖๓๕

อุปปริกษคือผู้พิจารณาธรรมโดยวิธี สาม ๓๔๒/๔๕๑
 อุปมาแห่งองค์ประกอบเพื่อภพใหม่ (: เนื้อนา – พืช – ยางในพืช) แห่งภพสาม –
 – สาม ๗๘๑/๗๘๒
 อุปสรรค (ที่มักจะเกิด) ในขณะเจริญสติปัฏฐานทั้งสี่ สาม ๒๗๙

๔

กรรมบัญญัติ (เกี่ยวกับทุกข์นี้ใครทำให้) นอกพุทธศาสนามีวิภาค สี่ ๖๗๐/๖๗๓
 กระแสปัจจัยฯ หยุดได้เพราะธรรม สี่ ๑๓๘
 กายมีอาการที่เห็นได้ง่าย สี่ ๓๘๘/๓๘๑
 การก่อเกิดแห่งปัญจอุปาทานห้าไม่มีเพราะไม่มีลำดับแห่งอาการ สี่ ๓๓๕
 การก่อขึ้นแห่งทุกข์ประกอบด้วยอาการ สี่ ๒๒๐
 การก่อขึ้นแห่งสังขารธรรม (สิบหมวด) ประกอบด้วยอาการ สี่ ๒๒๐
 การกล่าวถึงปัจจัยสมุปบันธรรมเพราะรู้ทั่วถึงสิ่งนี้โดยอาการ สี่ ๔๓๒
 การเกิดแห่งกองทุกข์ (ที่มีนันทิเป็นหลัก) มีปัจจัยการ สี่ ๑๒๘/๑๔๑/๒๕๙
 การเกิดแห่งอัสสาและมัจฉริยะ (เครื่องผูกพันเหวตาวาลา) มีปัจจัยการ สี่ ๖๑๓
 การเจริญโพชฌงค์ (ที่ทำวิชาและวิมุตติให้บริบูรณ์) ประกอบด้วยลักษณะ สี่ ๖๓๔
 การดับแห่งกองทุกข์ (ที่มีนันทิเป็นหลัก) มีปัจจัยการ สี่ ๑๓๐/๒๖๑
 การตามเห็นขั้น (แต่ละขั้น) ในความหมายแห่งตัวตนโดยอาการ สี่ ๓๐๘/๗๘๗
 การตามเห็นรูปเป็นอัตตามีอาการ สี่ ๑๖๔/๗๘๗
 การตามเห็นวิญญาณเป็นอัตตามีอาการ สี่ ๑๖๔/๗๘๗
 การตามเห็นเวทนาเป็นอัตตามีอาการ สี่ ๑๖๔/๗๘๗
 การตามเห็นสังขารเป็นอัตตามีอาการ สี่ ๑๖๔/๗๘๗
 การตามเห็นสัญญาเป็นอัตตามีอาการ สี่ ๑๖๔/๗๘๗
 การถึงขั้นตสวัตินารธรรมมีลักษณะ สี่ ๒๐๔
 การประกาศธรรมของพระพุทธเจ้ามีผลเปรียบด้วยอุปมา สี่ ๒๐๖/๗๘๗

การปรีณิพพานเฉพาะตน (ในกรณีแห่งอภิสังขาร) มีปัจจัยการ	ที่	๔๔๗
การพยากรณ์ว่าหัตถผลด้วยลักษณะ	ที่	๗๒
การไม่ตามเห็นชั้น (แต่ละชั้น) ในความหมายแห่งตัวตนโดยอาการ	ที่	๓๐๓
การไม่สามารถก้าวล่วงปฏิจสงมุปันนธรรมเพราะไม่รู้ทั่วถึงสิ่งนั้นโดยอาการ	ที่	๓๗๘
การรู้ปฏิจฯ โดยวิธีแห่งอริยสัจสี่	ที่	๒๔๔/วลฯ
การรู้ปฏิจสงมุปันนธรรมเป็นไปโดยอาการ	ที่	๘๔/๘๖/วลฯ
การละสงสัยในฐานะทักทำให้ละสงสัยในอริยสัจ	ที่	๑๐๘/๖๔๑/วลฯ
การหลุดพ้นของอริยสาวกเนื่องด้วยชั้นห้ามีขั้นตอนโดยปัจจัยการ	ที่	๑๔๔/วลฯ
การอยู่จบพรหมจรรย์ประกอบด้วยลักษณะ	ที่	๔๐/วลฯ
กิจควรกระทำทั้งสี่เป็นอันกระทำอยู่ในเมื่อพระปริกษยธรรม ๓๗ เต็มรอบอยู่	ที่	๓๓๖
กิจ (ที่บุคคลพึงกระทำเกี่ยวกับผัสสาตนะ)	ที่	๔๐๙
กิจ (ที่บุคคลละเลยเกี่ยวกับผัสสาตนะจนเกิดทุกข์)	ที่	๓๕๐
ชั้น (แต่ละชั้น) มีอาการอันจะพึงเห็นผิด	ที่	๑๔๕
คนนอกวง (: ตั้งอยู่ในฝ่ายแห่งปฏุชนเพราะปราศจากโสคาปัตติยังคะ)	ที่	๖๔๔
ความก่อเกิดแห่งปัญจปาทานชั้นมีลำดับแห่งอาการ	ที่	๒๓๓
ความดับแห่งอวิชชาทำให้ไม่มีปัจจัยแห่งสุขทุกข์	ที่	๑๖๒
ความประมาทของอริยสาวกเกี่ยวกับโสคาปัตติยังคะ	ที่	๖๔๕
ความเป็นไปโดยชอบ (ในธรรมวินัย) มีลักษณะ	ที่	๑๘๕
ความเป็นผู้ฉลาด (ในธรรมชั้นปรมัตถ์) มีภาค	ที่	๔๕๓
ความเป็นพราหมณ์ชั้นสูงสุดมีเพราะธรรม	ที่	๑๓๘
ความเป็นสมณะชั้นอยู่กับการรู้ปฏิจฯ โดยนัย (แห่งอริยสัจ)	ที่	๓๔๕
ความเป็นโสคาบัน (อีกนัยหนึ่ง) มิได้เพราะการละกังขาในสัจจะ -	ที่	๑๐๘/๑๑๑/๖๔๑-๗๐๓
ความเพียรที่ต้องทำเพื่อให้รู้ตามเป็นจริง	ที่	๕๘
ความไม่เป็นไปโดยชอบ (ในธรรมวินัย) มีลักษณะ	ที่	๑๘๔
ความไม่เป็นสมณะชั้นอยู่กับการไม่รู้ปฏิจฯ โดยนัย (แห่งอริยสัจ)	ที่	๓๙๓
ความไม่ยึดมั่นชั้นทำให้ไม่เกิดความกระทบกระทั่งแห่งจิตโดยอาการ	ที่	๓๐๓
ความยึดมั่นชั้นให้เกิดความกระทบกระทั่งแห่งจิตโดยอาการ	ที่	๓๐๑/วลฯ

ความรู้ชัดแจ้ง (ภูมิศาสตา) ต่อธรรมยัสสึโดยอาการหกเพราะเหตุแห่งธรรม—

— สี่ ๔๑๙ ๕๒๑

ความรู้ชัดแจ้ง (อเสวะ) ต่อธรรมยัสสึโดยอาการหกเพราะเหตุแห่งธรรม สี่ ๔๑๖-๔๑๘

ความสิ้นอาสวะถึงนิพพานเป็นเหตุให้ได้สมาธิ (พิเศษ) สี่ ๕๕๘

คุณวิเศษยังขึ้นไปหวังได้ในขณะจิตตั้งมั่นอยู่ในสติปัฏฐาน สี่ ๒๗๘

เครื่องผูกพันทวนตามนุษย์ ฯลฯ ไว้ในการจองเวรมีปัจจัยการ สี่ ๖๑๒

จิตพ้นจากทุกข์เพราะอาศัยปัจจุสมุปบันนธรรม สี่ ๕๘

จิตไม่พ้นจากทุกข์เพราะปัจจุสมุปบันนธรรม สี่ ๕๗

ชาละที่เป็นชื่อของทิกฺขุ มีปริยาย สี่ ๗๓๑

ญาณคือความรู้ในปัจจุสมุปบันนธรรม (แต่ละอาการโดยนัยแห่งอริยสัจ) สี่ ๓๕๐

ฐานที่ไม่อาจจะมีได้ (อรุณะ) สี่ ๑๕๙/๖๗๒

ต้นเหามีลักษณะอาการ สี่ ๑๐๑

ต้นเหามีอาการเกิดขึ้นโดยลำดับแห่งปัจจัยการ สี่ ๑๒๓/๖๗๓

ทิกฺขุเนื่องด้วย “เอง” หรือ “อื่น” มีนัยแห่งการถาม สี่ ๕๑๔

ทิกฺขุบัญญัติคำต้นได้ไม่ตายตัวมีจำพวก สี่ ๗๒๗

ทิกฺขุบัญญัติว่ามีที่สุดหรือไม่มีที่สุดมีจำพวก สี่ ๗๒๗

ทิกฺขุบัญญัติติดตามและโลกว่าเที่ยงแต่บางอย่างมีจำพวก สี่ ๗๒๗

ทิกฺขุบัญญัติติดตามและโลกว่าเที่ยงมีจำพวก สี่ ๗๒๗

ทุกขบัญญัติ (เกี่ยวกับทุกข์นี้ใครทำให้) นอกพุทธศาสนามีวิภาค สี่ ๖๗๐/๖๗๓

ทุกขสมุทัย (ที่เป็นไปในบัญญัติปาทานขันธ) อาศัยธรรม สี่ ๕๓/๒๐๘

โทษของธรรมวินัยที่ไม่เป็นไปโดยชอบ สี่ ๑๘๔

โทษในธรรมวินัยที่ไม่สมบูรณ์ในการบัญญัติอุปาทาน สี่ ๑๘๔

ธรรมทำความเป็นพราหมณ์ชั้นสูงสุด สี่ ๑๓๘

ธรรมธาตุมีลักษณะ สี่ ๓๕/๖๗๓

ธรรมวินัยบัญญัติไว้ไม่ดีคือบัญญัติอุปาทานไม่ครบ สี่ ๑๘๔

ธรรมอันผู้ริษมขัดคัดค้านไม่ได้มีหมวด สี่ ๑๑๒

ธัมมัญญิตินามแม้รู้เห็นธัมมัญญิตินไม่เปลี่ยนแปลงก็ยังมีความเปลี่ยนแปลง—

— โดยอาการ สี่ ๓๕๘

ราชูปถัมภ์เป็นคำตรัสที่ใครทำอะไรไม่ได้โดยอาการ	ที่	๑๑๒
นิกเทศโดยพิศดารแห่งอริยสัจ (อีกนัยหนึ่ง)	ที่	๘๒/๑๑๕
แนวปฏิบัติที่ดั่งต้นด้วยการเห็นความไม่เที่ยงของอายตนะมีลำดับ	ที่	๖๕๓ - ๖๕๔	
บริษัทที่พลอยได้รับผลแห่งการค้นพบของพระองค์	ที่	๒๖๕/๔๖๕
บัณฑิตผู้ประกอบด้วยปัญญา (วิมังสกบัณฑิต) ประกอบด้วยความฉลาด	ที่	๔๕๓
ปฏิจางค์บดลงที่กลางสายมีปัจจัยการ	ที่	๕๕/๑๒๕/๑๖๕/๖๗๖
ปฏิจางค์ดั่งต้นด้วยเจตนา - ปกปัณ - อนุสย - แห่งจิตมีปัจจัยการ	ที่	๑๖๕
ปฏิจางค์ (แต่ละอาการ) พึงรู้โดยวิธีแห่งอริยสัจ	ที่	๒๔๕/๖๗๖
ปฏิจางค์ที่เกิดเพียงครั้งสายมีปัจจัยการ	ที่	๕๕/๑๒๕/๑๖๕/๖๗๖
ปฏิจางค์ที่ตรัสอย่างย่อที่สุด (เพียงคัมภีร์) มีปัจจัยการ	ที่	๕๕๒/๖๗๖
ปฏิจางค์ (ที่ดั่งต้นด้วยการลงของจิต) มีปัจจัยการ	ที่	๔๒๓
ปฏิจางค์ที่เป็นนิโรธวารกลางสายมีปัจจัยการ	ที่	๑๒๕/๖๗๖
ปฏิจางค์ที่เป็นสมุทยวารเพียงครั้งสายมีปัจจัยการ	ที่	๑๒๕/๖๗๖
ปฏิจางค์แม้ดั่งต้นด้วยอนุสยอย่างเดียวกันมีปัจจัยการ	ที่	๑๖๕
ปฏิจางค์สมบูรณ์ธรรมมีอาการแห่งอริยสัจ	ที่	๘๔/๘๖/๖๗๖
ปฏิจางค์สมบูรณ์ธรรมแห่งความไม่เร่าร้อน	ที่	๕๕
ปฏิจางค์สมบูรณ์ธรรมแห่งความเร่าร้อนอันใหญ่หลวง	ที่	๕๗
ปฏิจางค์แห่งการเกิดสังขารมีประเภทแห่งชนิด	ที่	๑๕๒
ปฏิจางค์ (แห่งปฏิสนธิ์) มีลักษณะแห่งปัจจัยการ	ที่	๖๓๕
ปฏิจางค์ (แห่งภพใหม่) มีปัจจัยการ	ที่	๑๖๕/๑๗๐
ปฏิจางค์ (แห่งวิชาและวิมุตติ) โดยสังเขปมีปัจจัยการ	ที่	๖๓๑ - ๖๓๒
ปฏิจางค์ (แห่งสุวิมุตติจิต - จิตหลุดพ้นวิเศษด้วยตัว) มีปัจจัยการ	ที่	๖๕๓
ปฏิจางค์ (แห่งสุวิมุตติจิต - อีกนัยหนึ่ง) มีปัจจัยการ	ที่	๖๕๓
ปฏิจางค์ (แห่งอภิปุทธิกาลกิริยา "ดาบขั้ว") มีปัจจัยการ	ที่	๕๗๕
ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมคือสมควรแก่ความรู้ที่รู้โดยนัยอริยสัจ	ที่	๓๐๗/๔๔๕
ปฏิบัติเพื่อสิ้นทุกข์โดยชอบคือสมควรแก่การรู้ที่รู้โดยนัยอริยสัจ	ที่	๓๐๗
ปัจจัยการ (ของการเกิดแห่งกองทุกข์ที่มีนันทิเป็นหลัก)	ที่	๑๒๕/๑๕๑/๒๕๕

ปัจจัยยาวการ (ของภาควิชาคัมภีร์แห่งกองทัพบกที่มณฑลเป็นหลัก) ที่	๓๓๐/๒๖๑
ปัจจัยยาวการ (ของปัจจัยยาวคัมภีร์กลางสาย) ที่	๓๓๑/๑๒๕/๑๗๕/๖๗๕
ปัจจัยยาวการ (ของปัจจัยยาวที่ตั้งต้นด้วยเจตนา - ปักปัน - อนุสย - แห่งจิต) ที่	๑๖๕
ปัจจัยยาวการ (ของปัจจัยยาวที่เกิดเพียงครั้งเดียว) ที่	๓๓๑/๑๒๕/๑๗๕/๖๗๕
ปัจจัยยาวการ (ของปัจจัยยาวที่ตรัสอย่างย่อที่สุดเพียงครั้งเดียว) ที่	๕๗๒/๖๗๕
ปัจจัยยาวการ (ของปัจจัยยาวที่ตั้งต้นด้วยการลงของจิต) ที่	๔๒๓
ปัจจัยยาวการ (ของปัจจัยยาวที่ไม่ตั้งต้นด้วยอนุสยอย่างเดียว) ที่	๑๖๕
ปัจจัยยาวการ (ของปัจจัยยาวแห่งปฏิสนธิญาณ) มีลักษณะ ที่	๖๗๕
ปัจจัยยาวการ (ของปัจจัยยาวแห่งภพใหม่) ที่	๑๖๕/๑๗๐
ปัจจัยยาวการ (ของปัจจัยยาวแห่งวิชาและวิมุตติโดยสังเขป) ที่	๖๓๑-๖๓๒
ปัจจัยยาวการ (ของปัจจัยยาวแห่งวิมุตติจิต) ที่	๖๕๓
ปัจจัยยาวการ (ของปัจจัยยาวแห่งวิมุตติจิต - อื่นๆหนึ่ง) ที่	๖๕๓
ปัจจัยยาวการจากการกล่าวถึงผู้ตรัสจนถึงเวหนามีอาการ ที่	๘๑/๑๐๘/๑๑๕
ปัจจัยยาวการ (ที่ตั้งต้นจากความเพลิน) ที่	๑๒๕/๑๕๑/๒๕๕
ปัจจัยยาวการ (นิโรธวาร - พิเศษ) ที่	๑๖๐
ปัจจัยยาวการ (สมุทวาร - พิเศษ) ที่	๑๖๕
ปัจจัยยาวการ (แห่งปัจจัยยาวของอภิปุทธิการ) ที่	๕๗๕
ปัจจัยยาวการ (แห่งปัจจัยยาวที่เป็นนิโรธวารกลางสาย) ที่	๑๒๕/๖๗๕
ปัจจัยยาวการ (แห่งปัจจัยยาวที่เป็นสมุทวารเพียงครั้งเดียว) ที่	๑๒๕/๖๗๕
ปัจจัยยาวการ (แห่งวิมุตติญาณ) ที่	๔๐/๖๗๕
ปัญชนตามปรกติมีลักษณะการ ที่	๑๖๕/๑๗๒/๖๗๕
ผัสสะจะปรากฏให้เห็นได้เพราะองค์ประกอบแห่งการบัญญัติ ที่	๗๗๕
ผัสสะเป็นที่เกิดและดับแห่งนิพพิตรธรรม ที่	๒๗๕
ผัสสะขณะหนึ่งเป็นคำตรัสที่ใครทำอะไรไม่ได้โดยอาการ ที่	๑๑๒
ผู้ที่ได้รับบอกผลแห่งการค้นพบของพระองค์คือบริษัท ที่	๒๖๕/๖๗๕
ผู้ปฏิบัติ (ปัจจัยยาว) โดยสมควรแก่ธรรมคือปฏิบัติโดยอาการแห่งอริยสัจ ที่	๔๔๕
ผู้ปฏิบัติ (ปัจจัยยาว) เพื่อสันทุกขโดยชอบคือปฏิบัติโดยอาการแห่งอริยสัจ ที่	๔๔๕
มโนวิจารณ์แปดเป็นคำตรัสที่ใครทำอะไรไม่ได้โดยอาการ ที่	๑๑๓

รูป (อันเป็นที่ตั้งแห่งสุขและทุกข์) ไม่มีเพราะไม่อยู่ในภาวะแห่งสัญญาวิภาค	ที่	๕๕๖
เรื่องที่ทรงทำว่าผู้คิดคำนึงไม่ได้	ที่	๑๑๗
เรื่องปฏิจจา เป็นเรื่องที่มีเกียรติสูงสุดด้วยเหตุผล	ที่	๘๑๑
ลักษณะแห่งอาหารที่โดยอุปมา	ที่	๓๒๓
โลกายตะ (ที่ไม่อาจนับเนื่องในทางสายกลาง) มีวิภาค	ที่	๖๘๘
วาทะที่ทรงแนะว่าไม่ควรกล่าว (เกี่ยวกับ "อื่น" -- "เอง")	ที่	๖๘/๖๖๗
วิญญาณพุ่งไปภายนอกทางอายตนะหก โดยอาการ	ที่	๒๔๖
วิญญาณไม่พุ่งไปภายนอกทางอายตนะหก โดยอาการ	ที่	๒๔๖
วิญญาณไม่สยบในภายใน: ในสุขจากรูปमानส์ โดยอาการ	ที่	๒๔๘-๓๐๐
วิญญาณสยบในภายใน: ในปิตติและสุขเกิดแต่วิเวก (แห่งปฐมฌาน) โดยอาการ	ที่	๒๔๗
วิญญาณสยบในภายใน: ในปิตติและสุขเกิดแต่สมาธิ (แห่งทุติยฌาน) โดยอาการ	ที่	๒๔๗
วิญญาณสยบในภายใน: ในสุขจากรูปमानส์ โดยอาการ	ที่	๒๔๗
วิญญาณสยบในภายใน: ในสุขอันเกิดแต่อุเบกขา (แห่งตติยฌาน) โดยอาการ	ที่	๒๔๗
วิญญาณสยบในภายใน: ในอหุขมสุข (แห่งจตุตถฌาน) โดยอาการ	ที่	๒๔๘
วิมุตติญาณมีลำดับแห่งอาการ	ที่	๔๐/๗๑๖
วิมิงสกัมภะจิตคือบุคคลผู้ประกอบด้วยความฉลาดในธรรม	ที่	๔๕๓
เวสารัชชญาณ (ดู พ. โอ. หักข้อว่า "ทรงมีเวสารัชชญาณเสีย")	ที่	๔๗๔/๔๘๕
โวพจน์ (แก่กันและกัน) ของคำว่า "สมุทัย"	ที่	๗๓/๗๑๖
โวพจน์ (แก่กันและกัน) แห่งคำว่า "ความเชื่อ"	ที่	๔๕๑
โวพจน์ของคำว่า "ละได้ขาดแล้ว" (สำหรับภิกษุและสิ่งที่ต้องละอื่นๆ)	ที่	๖๘๕
โวพจน์ (แห่งกันและกัน) ของคำว่า "เหตุ"	ที่	๔๕๐/๗๘๔
สติปัฏฐาน (ที่หาโพชฌงค์เจ็ดให้บริบูรณ์) มีวิภาค	ที่	๖๓๓
สมณพราหมณ์ที่สอนเรื่องกรรม (เกี่ยวกับสุขทุกข์) มีพวก	ที่	๑๕๕/๖๗๐
สังขาร (ชนิดที่มีความหมายพิเศษ) มีประเภท	ที่	๑๕๒
สังขารปรุงแต่งสุขทุกข์โดยอาการ	ที่	๑๖๐
สัญญาเจตนาตั้งอยู่ในฐานะแห่งธรรม	ที่	๑๖๓
สัญญาบัญญัติ (เกี่ยวกับการมีสัญญา -- ไม่มีสัญญา) มีวิภาค	ที่	๕๔๖

สัมมาทิฐิ (นัยพิเศษนัยหนึ่ง) สมบูรณ์ด้วยอาการแห่งเหตุ ที่ ๖๖๖
 สัสสตทิฐิ (ชนิดเอสทิฐิ) มีนัยแห่งอุปมา ที่ ๑๖๖/๖๔๐/วาจา
 สัสสตทิฐิแห่งพวกสัสสตวาท (บัญญัติอัตตาและโลกว่าเที่ยง) มีประการ ที่ ๗๓๓-๗๓๕
 สิ่งเป็นที่ตั้งอาศัยแห่งการบัญญัติ (ซึ่งหมู่แห่งรูปและนาม) ที่ ๗๔๘
 องค์ประกอบ แห่งความสมควรที่จะได้นามว่า "ผู้บรรลุนิพพานในทิฐิธรรม" -
 - ที่ ๔๔๑-๔๔๓/๕๒๑-๕๒๖

องค์แห่งโสคาบัน (โสคาปัตติยังคะ) มีวิภาค ที่ ๕๓๙
 อฐานะ (สิ่งที่ไม่อาจจะมิได้) เกี่ยวกับการบัญญัติทุกข โดยไม่เนื่องด้วยผัสสะ -
 - ที่ ๑๕๕/๖๗๒/๖๗๔

อมราวินชปัทมทิฐิแห่งพวกอมราวินชปัทมวาท (พูดสาย) มีประการ ที่ ๗๔๓-๗๔๖
 อรรถแห่ง "ผัสสะ" ถ้าเดียวสามารถดลบันดาลอิทธิกัมมวาท (นอกพุทธศาสนา) มีพวกที่ ๖๗๔
 อวกาศส่วนที่ถูกลักษณะออกมาเป็นรูป (กาย) โดยสิ่ง ที่ ๒๐๗
 อริยสังฆนันทะโดยพิศดาร (อีกนัยหนึ่ง) ที่ ๘๒/๑๑๕
 อริยสังฆเป็นคำตรัสที่ใครทำอะไรไม่ได้โดยอาการ ที่ ๘๑/๑๑๓
 อริยสาวกแท้จริงประกอบด้วยความหมาย ที่ ๙๓
 อริยสาวกแท้จริงเพราะรูปปฏิจจา โดยนัย ที่ ๙๓
 อริยสาวกมีลักษณะ (ตรงกันข้ามจากปุถุชน) ที่ ๓๐๓
 อวิชชา มีวิภาค ที่ ๒๘

อนันตานิติกทิฐิแห่งพวกอนันตานิติกวาท (มีที่สุด-ไม่มีที่สุด) มีประการ ที่ ๗๔๐-๗๔๒
 อาการของกาย (ที่เห็นได้ง่ายเพื่อความเบื่อหน่าย) ที่ ๓๘/๓๘๑
 อาสวะเกิดขึ้นเพราะเหตุปัจจัย ที่ ๒๐๒-๒๐๔
 อาสวะไม่มีเพราะความไม่มีแห่งปัจจัย ที่ ๒๐๓-๒๐๔
 อาหาร มีวิภาค ที่ ๖๕/๓๖๓/๓๖๗/๕๗๗
 อุปริคัมเมื่อปฏิบัติสมควรแก่การรู้ปฏิบัติโดยนัยแห่งอริยสังข ที่ ๓๐๗
 อุปริคัมเป็นสิ่งที่ต้องรู้โดยนัยแห่งอริยสังข ที่ ๓๐๗
 อุปาทานที่บัญญัติโดยพระสัมมาสัมพุทธเจ้า (ต้องมี) ที่ ๑๘๕
 อุปาทาน มีวิภาค ที่ ๒๗/๘๗/วาจา
 เอกัจจสัสสตัก - เอกัจจสัสสตักทิฐิ (เที่ยงแต่บางอย่าง) มีประการ ที่ ๗๓๖-๗๓๙

๕

กรณีที่ไม่ตรัสว่ามีบุคคลเป็นผู้กระทำ	ห้า	๖๕ - ๖๗/๗๕๕ - ๗๐๒
กรรมมีเวมัตตา (จำแนกตามคติ)	ห้า	๒๗/๖
กามคุณที่ใช้บำเรอกุมาร	ห้า	๑๕๐
กามคุณมีวิภาค	ห้า	๒๗๑
กามมีเวมัตตา (จำแนกตามอารมณ์)	ห้า	๒๗/๒
การเกิดแห่งกองทุกข์คือการเกิดแห่ง (อุปาทาน) ชันธ์	ห้า	๑๒๘/๒๖๐
การดับแห่งกองทุกข์คือการดับแห่ง (อุปาทาน) ชันธ์	ห้า	๑๓๑/๒๖๒
การทรงแสดงธรรมด้วยปัญญาอันยิ่งเพื่อประโยชน์อันนิรันดร์	ห้า	๔๗๔
การไม่ยึดมั่นจับฉวยสิ่งทั้งปวงที่ผู้ใดได้เพราะรู้เวทนาโดยอาการ	ห้า	๗๓๕/๖๓๖
การรู้ชัด (ด้วยสมาธิจิต) ซึ่งการเกิดดับของชันธ์	ห้า	๑๒๗
การรู้ตามที่เป็นจริงซึ่งธรรมห้าอย่างไม่กำหนดในธรรมห้า	ห้า	๓๓๕
การรู้ว่ามีพหวนเป็นอะไรไม่เนื่องด้วยวิธีการรู้ของสามัญชน	ห้า	๒๗๔
การสำคัญเห็นปญฺชูปสาธูปโดยอาการที่ลัดเตาให้เจริญมีอาการ	ห้า	๓๐๔
การแสดงธรรมของพระองค์ประกอบด้วยลักษณะ	ห้า	๔๗๖
การเห็นความไม่มีโรคคือนิพพานมีได้เมื่อละนันทิราคะในธรรม	ห้า	๔๒๓
การเห็นถูกในปญฺชูปสาธูปโดยอาการที่ลัดเตาได้มีอาการ	ห้า	๓๓๓
กุมารเกิดทุกข์ได้แม้โดยปัจจัยอาการ	ห้า	๑๕๑
กุมารหลงไหลในเวทนาเพราะเหตุ	ห้า	๑๕๑
ชันธ์ห้าเกิดเนื่องกันทางอายตนะหกโดยวิธีแห่งปัจจัยอาการ	ห้า	๒๗/๒
ความดับทุกข์ของผู้ไม่หลงไหลในเวทนามีปัจจัยอาการ	ห้า	๓๖๘
ความเบื่อหน่าย (ในธรรมเป็นที่ตั้งแห่งตนหา)	ห้า	๓๔๖
ความไม่มีสัตว์บุคคลตัวคนเราเขาทรงแสดงไว้ด้วยความไม่มีผู้กระทำ "กิจ"	—	—
— ห้า	๖๕ - ๖๗/๗๕๕ - ๗๐๒	—
ความไม่รู้ตามเป็นจริงในสิ่งโดยอรรถกำหนดในสิ่งนั้น	ห้า	๒๑๓

ความสงสัย (กถกถ) เกี่ยวกับคานอันเป็นปัจจุบันมีแนวแห่งความหมาย หน้า ๔๒๕/๔๒๕
คำตอบที่ทรงตอบคือปัญหาที่ควรตั้งขึ้นเป็นปัญหาเกี่ยวกับธรรม

— หน้า ๖๕ – ๖๗/๘๐๐ – ๘๐๒

ชาติมีปัจจัยการ (โดยปฏิโลม) หน้า	๗๓
ญาณเครื่องรู้ปฏิจาง ไม่เนื่องด้วยทางมาแห่งความรู้ของสามัญชน หน้า	๒๘๒/๒๘๓
ฐานที่ตั้งแห่งความกำหนดมีวิภาค หน้า	๒๘๓/๓๓๕
ฐานที่มีได้ (เกี่ยวกับการบัญญัติแกสิ่งที่มีอยู่จริง) หน้า	๖๐๓
ทิวฐิธัมมนิพพานทิวฐิ (นิพพานในทิวฐิธรรม) มีประการ หน้า	๗๒๓ – ๗๖๕
ทิวฐิบัญญัตินิพพานในทิวฐิธรรม, มีจำพวก หน้า	๗๒๘
ทิวฐิปรารภที่สุดในเบื้องต้น (บุพพัตตทิวฐิ) มีแนวแห่งความหมาย หน้า	๔๒๕/๔๒๕
ทิวฐิปรารภที่สุดในเบื้องปลาย (อปปรนตทิวฐิ) มีแนวแห่งความหมาย หน้า	๔๒๕/๔๒๕
ทิวฐิมิต (แม้ขยายออกไปเป็น ๒๖) ก็ยังคงปรารภชั้น หน้า	๗๐๔
ทิวฐิและการหยั่งลงด้วยทิวฐิ (รวมแปล) เกิดเพราะเข้าไปยึดถือในชั้น หน้า	๓๘๓ – ๓๘๕
ทิวฐิและการหยั่งลงแห่งทิวฐิเนื่องมาจากการยึดธรรม (ถือชั้น) หน้า	๓๘๓
ธรรม (ชั้น) เป็นที่ตั้งแห่งความเบือนนาย หน้า	๔๔/๖๖๖
ธรรมจักขุมมีไฉพจน์ หน้า	๕๖๑/๕๖๔/๖๖๖
ธรรมที่ไม่เที่ยง หน้า	๑๙๒
ธรรมเป็นที่ยึดแห่งความเบือนนาย (อีกนัยหนึ่ง) หน้า	๔๐
ธรรมเป็นที่ยึดแห่งอุปาทานมีวิภาค หน้า	๓๔๖
ธรรมวินัยที่เป็นไปโดยชอบมีลักษณะ หน้า	๑๘๕
ธรรมวินัยที่ไม่เป็นไปโดยชอบมีลักษณะ หน้า	๑๘๔
ธรรม (สิ่งเป็นที่ยึดของอุปาทาน) หน้า	๓๔๗
ธรรมอันบุคคลพึงกำหนดรู้ด้วยปัญญานันยัง (อุปาทานชั้น) หน้า	๓๓๖
นัตถิกทิวฐิเกิดเพราะยึดในชั้น หน้า	๑๐๕/๖๖๖
นาม (ในนามรูป) มีวิภาค หน้า	๒๘/๘๔/๖๖๖
นามรูปมีความเป็นอย่างไร (ตามที่มันเป็น) ทำให้เกิดการบัญญัติในรูปแบบ หน้า	๗๘๐
นิพพานมีลักษณะหรือไฉพจน์ หน้า	๕๓

บัญญัติที่เป็นฐานะ (เพราะบัญญัติแก่สิ่งที่มีอยู่จริง) ห้า ๖๐๓
 ปฏิจจฯ (ที่ตั้งต้นด้วยอัสสาทะในอุปาทานิยธรรม) มีปัจจัยการ ห้า ๒๑๘/๓๗๖
 ปฏิจจฯ (นิโรธวารที่ตั้งต้นด้วยการเห็นอาทินะในสัญญาธิยธรรม) มีปัจจัยการ -

- ห้า ๒๓๓

ปฏิจจฯ (นิโรธวารที่ตั้งต้นด้วยการเห็นอาทินะในอุปาทานิยธรรม) มีปัจจัยการ -

- ห้า ๒๓๑/๓๗๗

ปฏิจจฯ (เนื่องด้วยสัญญาธิยธรรม) มีปัจจัยการ ห้า ๒๑๘/๒๓๓
 ปฏิจจฯ (เนื่องด้วยอุปาทานิยธรรม) มีปัจจัยการ ห้า ๒๑๘/๒๓๑/๓๗๖/๓๗๗
 ปฏิจจฯ (แห่งการเกิดขึ้นห้าโดยสมบุรณ์) มีปัจจัยการ ห้า ๒๑๒
 ปฏิจจสมุปันนธรรม (ในกรณีแห่งขันธ์) ห้า ๕๒/๒๐๙
 ปฏิจจฯ (แห่งกลหวิเวทสมุทัย) มีปัจจัยการ ห้า ๕๕๕
 ปฏิจจฯ (แห่งความสิ้นสุดของโลก) มีปัจจัยการ ห้า ๖๕๕
 ปบัญญัติสัญญาสังขสมุทธารณบัญญัติเป็นบัญญัติสุดท้ายแห่งบัญญัติ ห้า ๖๐๓
 ปัจจัยการ (ของปฏิจจฯ (นิโรธวารที่ตั้งต้นด้วยการเห็นอาทินะในสัญญาธิยธรรม) -

- ห้า ๒๓๓

ปัจจัยการ (ของปฏิจจฯ (นิโรธวารที่ตั้งต้นด้วยการเห็นอาทินะในอุปาทานิยธรรม) -

- ห้า ๒๓๑/๓๗๗

ปัจจัยการ (ของปฏิจจฯ (แห่งกลหวิเวทสมุทัย) ห้า ๕๕๕
 ปัจจัยการ (ของปฏิจจฯ (แห่งความสิ้นสุดของโลก) ห้า ๖๕๕
 ปัจจัยการ (แห่งปฏิจจฯ (ที่ตั้งต้นด้วยอัสสาทะ) ห้า ๒๑๘/๓๗๖
 ปัจจัยการ (แห่งปฏิจจฯ (เนื่องด้วยสัญญาธิยธรรม) ห้า ๒๑๘/๒๓๓
 ปัจจัยการ (แห่งปฏิจจฯ (เนื่องด้วยอุปาทานิยธรรม) ห้า ๒๑๘/๒๓๑/๓๗๖/๓๗๗
 ปัญหาที่ควรตั้งขึ้นเป็นปัญหาเกี่ยวกับธรรม (วิญญาณ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-

-อุปาทาน) ห้า ๖๕/๘๐๐

ปัญหาที่ไม่ควรตั้งขึ้นเป็นปัญหาเกี่ยวกับธรรม (วิญญาณ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-

-อุปาทาน) ห้า ๖๕-๖๗/๗๙๙-๘๐๒

ปุถุชนย่อมไม่รู้จักเวทนาโดยธรรมชาติลักษณะ ห้า ๕๒๘

ผู้เจริญสติปัญญาอย่างสมบูรณ์ประกอบด้วยลักษณะ	ห้า	๖๓๓
ผู้ที่ควรปฏิบัติตามคือผู้ประกอบด้วยธรรมชั้น	ห้า	๒๘๐
ผู้ไม่หลงใหลในเวทนาเพราะประกอบด้วยคุณธรรม	ห้า	๓๖๘
พรหมจรรย์ที่ทรงประกาศ (สำเร็จ) แล้วมีลักษณะ	ห้า	๒๖๕/๔๖๕
พรหมชาลปริยาย (สูตร) มีข้อต่าง ๆ แทนกันได้ถึง	ห้า	๗๓๑
พรหมหรือสัทธิของผู้อยู่ประกอบด้วยธรรม	ห้า	๑๓๘
พระธรรมคุณ (ในบางครั้งตรัสไว้แต่เพียง)	ห้า	๔๓๑
ภยเวร (อันอริยสาวกพึงให้สงบระงับแล้วเพื่อความเป็นโสดาบัน)	ห้า	๕๓๘
ภิกษุชื่อว่าไม่ได้ประพฤติพรหมจรรย์เพราะไม่รู้อริยธรรมลักษณะ	ห้า	๕๐๙
ภิกษุชื่อว่าอยู่ห่างไกลจากธรรมวินัยนี้เพราะไม่รู้อริยธรรมลักษณะ	ห้า	๕๐๙
ภิกษุรู้จักผิดสยตนะยิ่งกว่าที่สมณพราหมณ์รู้ เพราะรู้โดยอาการ	ห้า	๗๒๕
รากฐานแห่งปฏิจจุ (ผิดสยตนะ) อันบุคคลพึงรู้โดยธรรมลักษณะ	ห้า	๕๐๙
ลักษณะแห่งการไม่รู้ทุกขมสุขเวทนาตามที่แท้จริง	ห้า	๑๘๙
ลักษณะแห่งการรู้ทุกขมสุขเวทนาตามที่แท้จริง	ห้า	๓๔๓
ลักษณะแห่งความสิ้นสุดทั้งจริงนิยมแสดงด้วยโวหารอันประกอบด้วยนัย	ห้า	๑๓๔/๖๘๕
โวพจน์ (ของกันและกัน) แห่งธรรมในประเภทปัญญา	ห้า	๔๖๔/๔๖๖/๔๗๑/๔๗๔/๔๗๗
โวพจน์แห่งคำว่า "เที่ยง" (ของพรหม)	ห้า	๗๓๖
สัญญาชนาภินเวสวินิพนธ์เกิดเพราะเข้าไปยึดถือในขันธ	ห้า	๓๘๘
สัญญาชนาภินเวสวินิพนธ์ราชโณสานะเกิดเพราะเข้าไปยึดถือในขันธ	ห้า	๓๘๘
สัญญาชนิยธรรมมีวิภาค	ห้า	๑๓๘
สัตตทวิภูฏี (เอตทิฏฐายี) เกิดเพราะยึดในขันธ	ห้า	๑๐๗/๖๙๐/วล
สิ่งที่เคยหลงกันว่าเป็น (ปรมทิฏฐัมม) นิพพาน	ห้า	๗๖๓
สิ่งที่เป็นที่ตั้งแห่งความเบื่อหน่าย	ห้า	๓๘๓/วล
สิ่งที่เป็นที่ตั้งแห่งความยึดถือ	ห้า	๑๔๓/วล
สุขและทุกข์ในภายในเกิดขึ้นเพราะเข้าไปยึดถือในธรรม (คือขันธ)	ห้า	๒๘๘
เหตุผล (สำหรับการปรารภความเพียรมีอยู่ในลักษณะแห่งธรรมที่ทรงแสดง)	ห้า	๔๗๖

องค์มรรคประเภทปัญญาขั้นสมาธิขั้น (จักเต็มรอบภายหลังประเภทศีลขั้น) หน้า	๓๓๖
อรุณะ (สิ่งที่มิได้, เกี่ยวกับการบัญญัติแก่สิ่งที่ไม่มีอยู่) หน้า	๖๐๕
อนาคามี (ในกรณีแห่งโพชฌงค์เจ็ด) มีวิภาค หน้า	๒๔๑
อริยวินัยเรียกอารมณ์ (อิฏฐารมณ์) ท้าวถามคุณ หน้า	๒๗๑
อวิชชาลุสยยอมนอนตามปูชนเพราะไม่รู้ชัดแจ้งเวทนาโดยธรรมลักษณะ หน้า	๕๒๘
อติตา (ที่เคยหลงสมมติกันว่าบรรลุปรมทวิภูธัมมนิพพาน) หน้า	๗๖๓
อติตาที่ตั้งแล้วซึ่งปรมทวิภูธัมมนิพพาน (ทวิภูทิก่อนพุทธกาล) หน้า	๗๖๓ - ๗๖๕
อันตคาทิกทวิภูทิกัลวันแต่ปวารณันท์ หน้า	๗๑๗
อาการที่มีต่อทุกขเวทนาซึ่งทำปฏิณานุสยให้นอนตาม หน้า	๑๘๘/๕๒๗
อาการที่มีต่อทุกขเวทนาซึ่งไม่ทำปฏิณานุสยให้นอนตาม หน้า	๓๔๓/๕๒๘
อายตนะหนึ่ง ๆ มีระยะขั้นตอนเป็นที่ตั้งแห่งภวียัตถ์ หน้า	๒๔๐
อารมณ์ (มิใช่กาม, เป็นเพียงกามคุณ) หน้า	๒๗๑
อินทริย์ (ซึ่งมีใจเป็นปฏิสนธิ - ที่เล่นไปหา) มีวิภาค หน้า	๖๓๕
อินทริย์ มีวิภาค หน้า	๑๖๔
อินทริยสังวรต่ออินทริยารมณ์มีอานิสส (ตามที่ตรัสเป็นพิเศษ) โดยลักษณะ หน้า	๖๓๓
อินทริยสังวรต่ออินทริยารมณ์มีอานิสส (ตามที่ตรัสเป็นพิเศษ) โดยลักษณะ หน้า	๖๓๒
อุปาทานขันธ มีวิภาค หน้า	๑๖๔
อุปาทานมีอาการเกิดขึ้นโดยลำดับแห่งปัจจัยการ หน้า	๑๒๓/วล๑
อุปาทานยธรรมมีวิภาค หน้า	๒๑๘/๓๗๖

๖

กรรมพึงรู้แจ้งโดยนิพเพธิกลักษณะ ทก	๒๗๐
กังขา (ความสงสัย) ในฐานะ ทก	๑๐๘/๖๔๑/วล๑
กามพึงรู้แจ้งโดยนิพเพธิกลักษณะ ทก	๒๗๐
การก้าวลงสู่ครรภ์มีเพราะอาศัยธาตุ ทก	๘๑/๑๐๑/๑๑๕

การกำจัดอุปสรรค (ในขณะเจริญสติปัฏฐาน) โดยปัจจัยอาการ หก	๒๗๙
การเกิดแห่งโลกมีทางมาโดยอายตนะ หก	๑๗๓/๒๑๖
การดับแห่งโลกโดยทางอายตนะ หก	๑๗๕/๒๒๗
การตั้งอยู่ไม่ได้แห่งทุกข์ทางอายตนะ หก	๔๘/๑๒๕/วลา
การบรรลุดรหัตถ์สุขวิปัสสโกไม่เกี่ยวกับการบรรลุดรหัตถ์ (ชนิดพิเศษ) หก	๓๖๒
การรู้ชัดพรหมจรรย์ว่าเป็นที่ดับแห่งกรรม, เมื่อรู้กรรมโดยลักษณะ หก	๒๗๗
การรู้ชัดพรหมจรรย์ว่าเป็นที่ดับแห่งกาม, เมื่อรู้กามโดยลักษณะ หก	๒๗๓
การรู้ชัดพรหมจรรย์ว่าเป็นที่ดับแห่งเวทนา, เมื่อรู้เวทนาโดยลักษณะ หก	๒๗๔
การรู้ชัดพรหมจรรย์ว่าเป็นที่ดับแห่งสัญญา, เมื่อรู้สัญญาโดยลักษณะ หก	๒๗๖
การรู้ปฏิจาง ไม่เกี่ยวกับการบรรลุดรหัตถ์ (ชนิดพิเศษ) หก	๓๖๒
ความเป็นโสดาบัน(อีกนัยหนึ่ง)มิได้เพราะการละกังขาในฐาน หก	๑๐๘/๑๑๑/๖๕๑-๗๐๓		
ความรู้ชัดแจ้งแห่งภูมิพระศาสนาต่อธรรมยัสสปีโดยอาการ หก	๔๑๙-๔๒๑
ความรู้ชัดแจ้งแห่งภูมิเศษเสต่อธรรมยัสสปีโดยอาการ หก	๔๑๖-๔๑๘
ความรู้ชัดแจ้งแห่งภูมิปุณฺณต่อธรรมยัสสปีโดยอาการ หก	๔๑๑-๔๑๓
ความรู้เริ่มถูกยิ่งขึ้นแห่งภูมิเศษเสต่อธรรมยัสสปีโดยอาการ หก	๔๑๓-๔๑๕
ความรู้ชัดถ้อยความตามทฎฐิเฉพาะอย่างของตนๆเนื่องจากผัสสาตนะ หก	๗๒๕
ความเลื่อมใสไม่พัวพันในพระธรรมประกอบตัวของคัลลณ หก	๕๕๐/๖๔๔
ความสงสัย (กังขา) ในฐานะ หก	๑๐๘/๖๕๑/วลา
ความสงสัยในอริยสัจจะได้เพราะละสงสัยในฐานะ หก	๑๐๘/๖๕๑/วลา
ฐานที่ตั้งที่เกิดแห่งความสงสัย (กังขา) มีหมวด หก	๑๐๘/๑๑๑/๖๕๑-๗๐๓
ฐานที่ตั้งที่เกิดแห่งทฎฐิทั่วๆไปมีหมวด หก	๖๕๑-๗๐๓
ฐานะ (ที่ตั้งแห่งทฎฐิ) หก	๑๐๘/๖๕๑/วลา
ตณฺหาที่มีวิภาค หก	๒๗/๘๗/๔๕๐/วลา
ทางมานแห่งทุกข์หรือสุขล้วนแต่ขึ้นอยู่กับปัจจัยเกี่ยวกับผัสสาตนะ หก	๓๕๐+๔๐๔
ทุกข์สมุทฺพะโดยทางอายตนะ หก	๔๗/วลา
ทุกข์อดถึงคัมภโดยทางอายตนะ หก	๔๘/๑๒๕/วลา
ทุกข์เกิดเพราะไม่มีการควบคุมผัสสาตนะ หก	๓๕๐

ทุกข์ทั้งรู้แจ้งโดยนิพเพริณลักษณะ หก	๒๗๐
ธรรมเป็นรากฐานแห่งการเกิดปฏิจฯ ที่ควรรู้ฝ่ายปฏิบัติ หก	๓๕๐
ธรรมมีอุปการะมากมีลำดับแห่งการปฏิบัติ หก	๒๕๐
ธรรมหมวดละหก (ที่ทรงประสงค์แสดงเป็นพิเศษ) มีหมวด หก	๔๘๘
ธัมมอวจยปัสสาทประกอบตัวของคฺคุณ หก	๕๔๐/๖๔๔
ธาตุ มีวิภาค หก	๑๑๓
นัตถิกทิวฏฐิไม่เกิดเพราะไม่ยึดในฐานะ หก	๑๑๐/วิธา
นานัตตะ (แต่ละหมวดทั้งเก้าหมวด) มีวิภาคตามอารมณ์ หก	๕๘๖
นิพเพริณธรรมมีวิภาค (โดยหมวด) หก	๒๗๐
ปฏิจฯ (เกี่ยวกับการดับปญฺจสัญญาสังขา) มีปัจจัยการ หก	๖๑๒
ปฏิจฯ ตั้งต้นด้วยเจตน - ปกฺกปฺน - อนสฺย - แห่งจิต มีปัจจัยการ หก	๑๖๗
ปฏิจฯ (ที่ตั้งต้นด้วยราคะในกพหิการาหาร) มีปัจจัยการ หก	๓๒๗
ปฏิจฯ (ที่ตั้งต้นด้วยราคะในผัสสาหาร) มีปัจจัยการ หก	๓๒๘
ปฏิจฯ (ที่ตั้งต้นด้วยราคะในมนสฺสเจตนาหาร) มีปัจจัยการ หก	๓๒๘
ปฏิจฯ (ที่ตั้งต้นด้วยราคะในวิญญาณาหาร) มีปัจจัยการ หก	๓๒๘
ปฏิจฯ (นิโรธาร, ที่ตั้งต้นด้วยไม่มีราคะในอาหารสี่) มีปัจจัยการ หก	๓๓๐ - ๓๓๒
ปฏิจฯ มีความสำคัญ หก	๕๒ - ๖๐
ปฏิจฯ มีลักษณะ หก	๒๕ - ๔๑
ปฏิจฯ มีวัตถุประสงค์ หก	๖๑ - ๗๖
ปฏิจฯ แม้ตั้งต้นด้วยอนสฺย (การปักใจ) เพียงอย่างเดียวก็มีปัจจัยการ หก	๑๖๘
ปฏิจฯ (แห่งการปฏิบัติชอบโดยไตรทวาร) มีปัจจัยการ หก	๕๘๘
ปฏิจฯ (แห่งการปฏิบัติผิดโดยไตรทวาร) มีปัจจัยการ หก	๕๘๗
ปฏิจฯ แห่งการบรรพชาพ้นตั้งต้นที่เวทนา (แต่ละอย่าง) หก	๕๘๘/๗๖๒
ปฏิจฯ (แห่งที่มีโสภณฐิติมีความคับแค้น) มีปัจจัยการ หก	๓๒๘
ปฏิจฯ (แห่งที่ไม่มีโสภณฐิติไม่มีความคับแค้น) มีปัจจัยการ หก	๓๓๑
ปฏิจฯ (แห่งอาคตคติ) มีปัจจัยการ หก	๑๖๘
ปฏิจฯ แห่งอารมณ์ณณานานัตตะตั้งต้นที่ธาตุ (แต่ละธาตุ) หก	๕๘๕

ปฏิปทา (ธรรม) เป็นเครื่องสันถรณ์มัลลิกษณะ ทก	๒๐๓
ปัจจัยการ (ของปฏิจฯ เกี่ยวกับการดับปญจสัญญาสงฆา) ทก	๖๑๒
ปัจจัยการ (ของปฏิจฯ ที่ตั้งต้นด้วยเจตนา - ปกปัปน - อนุสย - แห่งจิต) ทก	๑๖๗
ปัจจัยการ (ของปฏิจฯ ที่ตั้งต้นด้วยราคะในกฬีการารอาหาร) ทก	๓๒๗
ปัจจัยการ (ของปฏิจฯ ที่ตั้งต้นด้วยราคะในผัสสาหาร) ทก	๓๒๘
ปัจจัยการ (ของปฏิจฯ ที่ตั้งต้นด้วยราคะในมโนสัญญาเจตนาหาร) ทก	๓๒๘
ปัจจัยการ (ของปฏิจฯ ที่ตั้งต้นด้วยราคะในวิญญาณาหาร) ทก	๓๒๙
ปัจจัยการ (ของปฏิจฯ ที่ตั้งต้นด้วยอนุสยะ (การปักใจ) เพียงอย่างเดียว) ทก ๑๖๘	
ปัจจัยการ (ของปฏิจฯ นิโรธวารที่ตั้งต้นด้วยไม่มีราคะในอาหารสี่) ทก ๓๓๐ - ๓๓๒	
ปัจจัยการ (ของปฏิจฯ แห่งการปฏิบัติชอบโดยไตรทวาร) ทก	๕๘๘
ปัจจัยการ (ของปฏิจฯ แห่งการปฏิบัติผิดโดยไตรทวาร) ทก	๕๘๗
ปัจจัยการ (ของปฏิจฯ แห่งที่มีโสภมฺมฐิตีมีความคับแค้น) ทก	๓๒๘
ปัจจัยการ (ของปฏิจฯ แห่งที่ไม่มีโสภมฺมฐิตี ไม่มีความคับแค้น) ทก	๓๓๑
ปัจจัยการ (ของปฏิจฯ แห่งอาคตคติ) ทก	๑๖๗/๑๖๘
ปัจจัยการ (นิโรธวาร - พิเศษ) ทก	๑๖๘
ปัจจัยการ (สมุทวาร - พิเศษ) ทก	๑๖๗
ปัจจัยการ (แห่งความรู้สึกดอเวทนาตามทวิฏฐิเฉพาะอย่างของตน ๆ) ทก	๗๒๕
ป้าหรือป้าฐประกอบด้วยคุณลักษณะมีโวพจน์แก่กันและกัน ทก	๕๙๘
ผัสสะมีวิภาค ทก	๒๘/๘๘/๔๘๘/๗๗
ผัสสายนะมีวิภาค ทก	๑๑๓/๓๕๐/๔๑๐
ผู้ที่ยังไม่ใช่สาวกในศาสนานี้เพราะยังไม่รู้ธรรมลักษณะแห่งผัสสายนะ ทก ๕๐๙	
ภพมีการเกิดขึ้นโดยลำดับแห่งปัจจัยการ ทก	๑๒๔/๗๗
มหาปริพาหนะมีภาวะไม่น่าปรารถนา ทก	๕๕-๕๖
รากฐานของปฏิจฯ ฝ่ายการปฏิบัติคือแห่งผัสสายนะ (แต่ละคู่) ทก ๓๕๐/๔๑๐	
วิญญาณมีทางเกิดโดยคู่แห่งอายตนะ ทก	๘๗/๗๗
วิญญาณมีวิภาค ทก	๒๘/๘๘/๔๘๘/๗๗
เวทนาพึงรู้แจ้งโดยนิพเพธิกลักษณะ ทก	๒๗๐

เวทนามีวิภาค ทก	๒๗/๘๘/๕๙๐/๖๑๖
เวทนามีวิมุตตา (จำแนกตามอาภิส) ทก	๒๗๓
ไวพจน์แห่งคำที่มีความหมายแห่ง “กามคุณ” ทก	๒๗๑
สัตตวิหารธรรมมีวิภาค ทก	๒๐๔
สหยาตนะมีวิภาค ทก	๒๘/๘๙/๖๑๖
สัญญาพึงรู้แจ้งโดยนิพเพธิกลักษณะ	๒๗๐
สัญญามีวิภาค ทก	๒๗๔
สัญญามีเวมัตตา (จำแนกตามอารมณ์) ทก	๒๗๕
สัญญาเนยธรรมมีวิภาค ทก	๑๓๘
สัญญาเนยธรรมมีวิภาค (อีกนัยหนึ่ง) ทก	๑๓๘
ผัสสสติปฏิฐานไม่เกิดเพราะไม่ยึดในฐานะ ทก	๑๐๗/๖๙๑/๖๑๖
ผัสสเกิดเพราะมีการควบคุมผัสสยตนะ ทก	๔๐๙
สุขและทุกข์ในภายในมีทางมาโดยอายตนะ ทก	๑๕๖
สุขและทุกข์ในภายในไม่อาจเกิดขึ้นเมื่อไม่มีทางมา ทก	๑๕๗
หมู่แห่งตมมีวิภาค ทก	๔๙๐
หมู่แห่งผัสสะมีวิภาค ทก	๔๘๙
หมู่แห่งวิญญาณมีวิภาค ทก	๔๘๙
หมู่แห่งเวทนามีวิภาค ทก	๔๙๐
เหตุแห่งทุกข์มีทางมาโดยอายตนะ ทก	๘๗/๖๑๖
อภิญา (ชนิดที่ไม่เกี่ยวกับความเป็นพระอรหันต์) ทก	๓๖๒
อริยอัฏฐังคิกมรรคเต็มรอบแล้วให้บริโภคขีรณที่เหลือ --	
-- (๖ หมวด) ย่อมเต็มรอบ ทก	๓๓๖
อายตนะภายนอกมีวิภาค ทก	๔๘๙
อายตนะภายในมีวิภาค ทก	๔๘๙
อาสวะพึงรู้แจ้งโดยนิพเพธิกลักษณะ ทก	๒๗๐
อุปาทานียธรรมมีวิภาค ทก	๒๑๘/๓๗๖
อุปาทานียธรรมมีวิภาค (อีกนัยหนึ่ง) ทก	๒๑๘/๓๗๖

๗

การรัฐประหารซึ่งขึ้นโดยลักษณะ เจ็ด	๓๓๘
กิริยาอาการที่สัตว์จะพึงกระทำต่ออายตนะหก (ภายนอก) มีอาการ เจ็ด ๑๐๗/๑๑๑/		
	๖๙๑-๗๐๓	
ขอทานที่เป็นปุณฺณบุคคัลมีลักษณะ เจ็ด	๑๔๑
คนตาบอด “ถูกขืนหนายจากตาบอด” เพราะธรรมมีปัจจัยการ เจ็ด	๒๖๘
ความรู้สึทางสพาทนะมีได้โดยอาการ เจ็ด	๑๐๗/๕๐๕/เวลา
ความลึกของธรรมที่ตรัสรู้แล้วได้นำมาสอน (ในระดับปฏิรูป ๖๒) มีลักษณะ เจ็ด		
	๗๓๒/๗๓๕/เวลา	
คุณลักษณะของพระอรหันต์ (ทั่วไป) เจ็ด	๕๑๖
ขราลักษณะมีวิภาค เจ็ด	๒๖/๘๖/เวลา
ชาติมีอาการเกิดขึ้นโดยลำดับแห่งปัจจัยการ เจ็ด	๑๒๔/เวลา
ชาติลักษณะมีวิภาค เจ็ด	๒๗/๘๖/เวลา
ญาณในปฏิจฯ (แต่ละปัจจัยการทั้ง ๑๑ หมวด) เจ็ด	๓๕๗
ฐานะ ๗ ประการที่จำเป็นต่องูสำหรับผู้นอนอุคคบุรุษ (เทพผู้อยู่จบพรหมจรรย์) —		
	— เจ็ด: ๓๔๒/๔๕๑	
ฐานะแห่งขันธ (แต่ละขันธ) อันบุคคัลพึงรู้ชัดโดยประการ เจ็ด	๓๓๘/๔๕๑
ปฏิรูปบัญญัติว่า (ตายแล้ว) ขาดสูญ, มีจำพวก เจ็ด	๗๒๘
ปฏิจฯ (ที่ตั้งต้นด้วยการคบสัดบุรุษ) มีปัจจัยการ เจ็ด	๒๖๘
ปฏิจฯ นิโรธวาร (ที่ตั้งต้นจากผัสสะ) มีปัจจัยการ เจ็ด	๖๘/๖๗๖/๘๐๒
ปัจจัยสมุปปันนธรรมทั้งหลายมีลักษณะ เจ็ด	๒๕
ปฏิจฯ แห่งการขาดที่ต้งอาศัยสำหรับวิมุตติญาณทัสสนะ มีปัจจัยการ เจ็ด	๖๔๘
ปฏิจฯ (แห่งการอยู่ด้วยความประมาทของอริยสาวก) มีปัจจัยการ เจ็ด	๖๔๔
ปฏิจฯ (แห่งบัญญัติสัญญาสังขสมุทาจระณะ) มีปัจจัยการ เจ็ด	๖๐๑
ปฏิจฯ (แห่งบัญญัติญาณอันทำความเห็นเข้าแก่การละอนุสัย) มีปัจจัยการ เจ็ด	๖๐๖

ปัจจัยยาการ (ของปัจจัยฯ แห่งการขาดที่ตั้งอาศัยสำหรับวิมุตติญาณทัสสนะ) เจ็ด	๖๔๘
ปัจจัยยาการ (ของปัจจัยฯ แห่งการอยู่ด้วยความประมาทของอริยสาวก) เจ็ด	๖๔๙
ปัจจัยยาการ (ของปัจจัยฯ แห่งบัญญัติสัญญาสังขตสมุทสาจรณะ) เจ็ด	๖๕๑
ปัจจัยยาการ (ของปัจจัยฯ แห่งบัญญัติสัญญาอันทำการเน้นเข้าแก่การละอนุสัย) เจ็ด	๖๕๖
ปัจจัยยาการ (แห่งปัจจัยฯ ที่ตั้งต้นด้วยการคบสัตบุรุษ) เจ็ด	๖๖๘
ปัจจัยยาการ (แห่งสัมโพชฌงค์ที่สมบูรณ์) เจ็ด	๖๘๐
ผู้ฉลาดในฐานะ (แห่งขันธ) โดยประการ เจ็ด	๓๓๘
โพชฌงค์ (ที่ท้าววิชาและวิมุตติให้บริบูรณ์) มีวิภาค เจ็ด	๖๓๔
รูปขันธมีลักษณะที่ต้องรู้ เจ็ด	๓๓๘
วิภูษะไม่มีเพื่อจะบัญญัติแก่ผู้หลุดพ้นแล้วเพราะรู้เห็นขันธโดยฐานะ เจ็ด	๓๓๙
วิญญาณขันธมีลักษณะที่ต้องรู้ เจ็ด	๓๔๑
เวทนาขันธมีลักษณะที่ต้องรู้ เจ็ด	๓๓๙
สังขารขันธมีลักษณะที่ต้องรู้ เจ็ด	๓๔๐
สัญญาขันธมีลักษณะที่ต้องรู้ เจ็ด	๓๔๐
สติดกายที่ปฏิรูปารภาควิถีเปลี่ยนแปลงไม่ได้แห่งกาย เจ็ด	๖๕๖
สัมโพชฌงค์ที่สมบูรณ์เป็นไปโดยปัจจัยยาการ เจ็ด	๖๘๐
สามัญชลของการเจริญโพชฌงค์เจ็ดมีโดยประการ เจ็ด	๖๘๑
สิ่งเป็นที่ตั้งแห่งความรู้สึกลงทางสฬายตนะโดยอาการ เจ็ด	๑๐๗/๕๐๙/วลฯ
องค์แห่งการประกาศ เจ็ด	๓๕/วลฯ
อนุสัย (อันมีมูลมาจากบัญญัติสัญญา) มีวิภาค เจ็ด	๖๐๕
อรรถแห่ง "ผัสสะ" คำเดียวสามารถขยายออกเป็นปัจจัยยาการ เจ็ด	๖๗๕
อาการแห่งการประกาศ เจ็ด	๓๕/วลฯ
อุจเฉทที่ปฏิรูประหว่างพวกอุจเฉทวาท (ขาดสูญ) มีประการ เจ็ด	๗๕๘-๗๖๒

๘

การเกิดแห่งอุปาทานมีปัจจัยยาการ แปด	๑๘๕/๖๕๖
การบัญญัติ "สัตว์บัญญัติ" (โดยภาษาคนแต่โบราณ) มีจำพวก แปด	๗๗๙
การพิจารณาปัจจัยฯ ก็คือการเดินตามอวัฐฐกัมมรรคมีองค์ แปด	๒๖๕/๖๖๙

การเห็นปฏิจกฯ มีผลอันสูงส่งพิเศษ แปร	๔๒๙
ชนั้ให้เป็นที่ตั้งแห่งทิวทัศน์และการหยั่งลงด้วยทิวทัศน์ (รวมด้วยกัน) แปร	๓๘๓ - ๓๘๙
ความเป็นไศตวันพยากรณ์ได้โดยประกอบด้วยองค์คุณ แปร	๕๓๘
ทิวทัศน์บัญญัติว่าตายแล้วมีสัญญาหรือไม่สัญญาก็ไม่ใช่ มีจำพวก แปร	๗๒๙
ทิวทัศน์บัญญัติว่าตายแล้วไม่มีสัญญา มีจำพวก แปร	๗๒๙
ทฤษฏีโรคาณีนีปฏิบัติหามือองค์ แปร	๘๓/๑๑๖
แนวปฏิบัติที่ตั้งต้นด้วยถ้อยคำสัมมัตตัญญาในเบญจขันธ์ มีลำดับ แปร	๖๕๕
บาปอกุศลอันเกิดจากการหลงกัน (เนื่องด้วยเวทนา) แปร	๕๔๐/๗๘๔
เบื้องต้นแห่งพรหมจรรย์ (นัยพิเศษ) คือธรรมปริยายมีปัจจัยการ แปร	๒๓๙/๕๐๓/๖๖๖
ปฏิจกฯ ชนิดที่มีปัจจัยการ แปร	๑๒๓/๖๖๖
ปฏิจกฯ โดยนัยอรรถกถาเห็นได้เมื่อเดินตามรอยทางเก่าเมืองค้ แปร	๒๖๓/๖๖๖
ปฏิจกฯ (ที่ตั้งต้นด้วยการกระหนาบทางอายตนะ) มีปัจจัยการ แปร	๑๒๓/๖๖๖
ปฏิจกฯ (ที่แสดงแดนเกิดแห่งอาหารสี่) มีปัจจัยการ แปร	๕๗๕/๕๗๖
ปฏิจกฯ (ที่แสดงแดนเกิดแห่งอุปาทานสี่) มีปัจจัยการ แปร	๑๖๕/๖๕๖
ปฏิจกฯ ในรูปแบบที่ทรงนำมาสาธยายเองมีปัจจัยการ แปร	๘๐๗
ปฏิจกฯ ในรูปแบบที่ทรงให้ถือว่าเป็น “เบื้องต้นแห่งพรหมจรรย์” มีปัจจัยการ —	
— แปร	๒๓๙/๕๐๓/๖๖๖
ปฏิจกฯ (แห่งการเกิดขึ้นของโลก) มีปัจจัยการ แปร	๑๗๓/๖๖๖
ปฏิจกฯ (แห่งการปรินิพพานเฉพาะตน) มีปัจจัยการ แปร	๖๕๕
ปฏิจกฯ (แห่งการอยู่ด้วยความประมาท) มีปัจจัยการ แปร	๖๐๐
ปฏิจกฯ (แห่งสามัญญผลในปัจจุบัน) มีปัจจัยการ แปร	๒๘๐/๒๘๑
ปฏิจกฯ (แห่งอารัมมผลภานัตตะ) มีปัจจัยการ แปร	๕๘๕
ปฏิจกฯ (แห่งอาหารของอวิชชา) มีปัจจัยการ แปร	๖๒๒ - ๖๒๔
ปัจจัยการ (ของปฏิจกฯ ที่แสดงแดนเกิดอุปาทานสี่) แปร	๑๖๕/๖๕๖
ปัจจัยการ (ของปฏิจกฯ ในรูปที่ทรงนำมาสาธยายเอง) แปร	๘๐๗
ปัจจัยการ (ของปฏิจกฯ ในรูปแบบที่ทรงให้ถือว่าเป็น “เบื้องต้นแห่งพรหมจรรย์”) —	
— แปร	๒๓๙/๕๐๓/๖๖๖

ปัจจัยการ (ของปฏิจฯ แห่งการเกิดขึ้นของ “โลก”) แปล	๑๗๓/๒๑๖
ปัจจัยการ (ของปฏิจฯ แห่งการปรินิพพานเฉพาะตน) แปล	๖๕๕
ปัจจัยการ (ของปฏิจฯ แห่งการอยู่ด้วยความปลอดภัย) แปล	๖๐๐
ปัจจัยการ (ของปฏิจฯ แห่งอารมณ์เลกานานัตตะ) แปล	๕๘๕
ปัจจัยการ (ของปฏิจฯ แห่งอาหารของอริยชา) แปล	๖๒๒-๖๒๔
ปัจจัยการ (แห่งปฏิจฯ ที่ตั้งต้นด้วยการกระทบทางอายตนะ) แปล	๑๒๓/๗๑๗
ปัจจัยการ (แห่งปฏิจฯ ที่แสดงแดนเกิดแห่งอาหารสี่) แปล	๕๗๕/๕๗๗
มรรคในมรรคสังฆมองค์ แปล	๘๓/๑๑๖
รอยทางเก่า (ของพระพุทธเจ้า ท.) ก็ประกอบด้วยองค์ แปล	๒๖๓/๔๖๗
ศีลชนิดเป็นที่พักใจของพระอริยเจ้าประกอบด้วยคุณลักษณะ แปล	๕๔๑
สิ่งเป็นที่รักเป็นที่ออกมาแห่งโทษมีอาการ แปล	๕๔๕
เหตุร้ายอันเกิดจากการหวงกัน (เนื่องด้วยเวทนา) แปล	๕๙๐/๗๘๔
อริยกันตศีลประกอบด้วยคุณลักษณะ แปล	๕๔๑/๕๔๕
อัฐฐังคิกมรรคคือทางเก่าตลอดอนันตกาลมองค์ แปล	๒๖๓/๔๖๗
อานิสงส์ (ที่ทำให้สนใจในการเห็นปฏิจฯ) แปล	๔๓๓
อุทรมามาตนิกเวสัณณินสัณณียุทธิ (ตายแล้วไม่ใช่มีและไม่มีสัณญา) มีประการ
..... - แปล	๗๕๖-๗๕๗
อุทรมามาตนิกอสัณณียุทธิ (ตายแล้วไม่มีสัณญา) มีประการ แปล	๗๕๔-๗๕๕

๕

การเกิดแห่งวิชาทำให้ไม่มีการจับฉวย เก้า	๑๖๕
การบวชที่ไม่เป็นการบวชประกอบด้วยโทษ เก้า	๑๔๒
การรู้ปฏิจฯ โดยอริยสังสี่ประสพอานิสงส์มีไวพจน์ เก้า	๓๒/๓๕๓/๕๓๓
การรู้ปัจจัยธรรมโดยนัยแห่งอริยสังสี่ทำให้ประสพอานิสงส์มีไวพจน์ เก้า	๕๓๗

ความถึงทบจับฉวย (ด้วยทวิภูริ) มีวิภาค เก้า	๑๖๕
ความเลื่อมใสไม่หวั่นไหวในพระพุทธเจ้าประกอบด้วยองค์คุณ เก้า	๕๔๐/๖๔๕
ความเลื่อมใสไม่หวั่นไหวในพระสงฆ์ประกอบด้วยองค์คุณ เก้า	๕๔๐/๖๔๔
ความหมายแห่งคำว่า “มหาพรหม” แห่งลัทธิภายนอกมีปริยาย เก้า	๗๓๖
ชื่อว่า “อยู่ไกลพระพุทธองค์” เพราะจิตมีอาการ เก้า	๑๓
ทวิภูริ (เนื่องด้วยการจับฉวย) มีวิภาค เก้า	๑๖๕
นานัตตะ (: ความต่างแห่งพฤติของจิตที่มีความหลงในธาตุ) มีวิภาค เก้า	๕๘๕
ปัจจุจว (ที่ตั้งต้นจากนามรูป (แบบหนึ่ง) มีปัจจุยการ เก้า	๓๔
ปัจจุจว (ที่ตั้งต้นด้วยอัสสาทะในสัณญานียธรรม) มีปัจจุยการ เก้า	๑๓๘
ปัจจุจว (ที่ตั้งต้นลงไปจากวิญญาณ) มีปัจจุยการ เก้า	๕๓๑
ปัจจุจว (นิโรธวารที่ตั้งต้นด้วยการเห็นอาทินะในสัณญานียธรรม) มีปัจจุยการ —	—
— เก้า ๑๓๘	
ปัจจุจว (เนื่องด้วยสัณญานียะมีปัจจุยการ เก้า	๑๓๘ — ๑๔๐
ปัจจุจว (แห่งการเกิดขึ้นของ “โลก”) มีปัจจุยการ เก้า	๕๓๑
ปัจจุจว (แห่งการไม่ละองค์สามตามลำดับโดยปฏิโลม) มีปัจจุยการ เก้า	๓๑๗
ปัจจุจว (แห่งการไม่ละองค์สามตามลำดับโดยอนุโลม) มีปัจจุยการ เก้า	๓๑๙
ปัจจุจว (แห่งการละองค์สามตามลำดับโดยปฏิโลม) มีปัจจุยการ เก้า	๓๒๐
ปัจจุจว (แห่งการละองค์สามตามลำดับโดยอนุโลม) มีปัจจุยการ เก้า	๓๒๑
ปัจจุจว (แห่งอาหารของภวตัมหา) มีปัจจุยการ เก้า	๖๒๖ — ๖๒๗
ปัจจุจว (แห่งอาหารของวิชาและวิมุตติ) มีปัจจุยการ เก้า	๖๒๘ — ๖๒๙
ปัจจุยการ เก้า	๑๓๘/๑๔๐
ปัจจุยการ (ของปัจจุจว ที่ตั้งต้นจากนามรูป (แบบหนึ่ง) เก้า	๓๔
ปัจจุยการ (ของปัจจุจว ที่ตั้งต้นลงไปจากวิญญาณ) เก้า	๕๓๑
ปัจจุยการ (ของปัจจุจว นิโรธวารที่ตั้งต้นด้วยการเห็นอาทินะใน —	—
— สัณญานียธรรม) เก้า ๑๓๘	
ปัจจุยการ (ของปัจจุจว แห่งการเกิดขึ้นของ “โลก”) เก้า	๕๓๑
ปัจจุยการ (ของปัจจุจว แห่งอาหารของภวตัมหา) เก้า	๖๒๖ — ๖๒๗
ปัจจุยการ (ของปัจจุจว แห่งอาหารของวิชาและวิมุตติ) เก้า	๖๒๘ — ๖๒๙

ปัจจัยการ (แห่งปัจจุฯ ที่ตั้งต้นด้วยอัสสาทะในสัญญาชนนัยธรรม) เก้า	๑๓๘
ปัจจัยการ (แห่งปัจจุฯ เนื่องด้วยสัญญาชนนัยะ) เก้า	๑๓๘-๑๔๐
ปัจจัยการ (แห่งปัจจุฯ ในการละและไม่ละองค์สาม) เก้า	๓๑๗-๓๒๒
ผู้รู้ทั่วถึงเหตุเกิดและดับแห่งโลกชื่อว่าอริยสาวกประกอบด้วยเกียรติกุณมีไวพจน์ -		
	- เก้า	๕๑๒/๕๓๒
พุทธวจนัปสาทประกอบด้วยองค์คุณ เก้า	๕๔๐/๖๔๕
เวทนาจากอวิชชาสัมผัสให้เกิดการจับฉวย เก้า	๑๖๕
ไวพจน์ของโสตาบัน เก้า	๙๒/๓๕๓/๕๑๒/๕๓๒/๕๓๗
สังขมวจนัปสาทประกอบด้วยองค์คุณ เก้า	๕๔๐/๖๔๕
โสตาบันผู้มีญาณสองประกอบด้วยองค์คุณ เก้า	๓๕๓
โสตาบันมีไวพจน์ เก้า	๙๒/๓๕๓/๕๑๒/๕๓๒/๕๓๗

๑๐

การรบบราห์มาฬันกันมีปัจจัยการ สิบ	๕๘๔/๗๘๒
ความฉงนและความรู้แจ้งเกี่ยวกับปัจจุฯ มีเงื่อนไข สิบ	๔๖๒-๔๖๕/๕๕๕-๕๖๔	
ความเป็นพระอรหันต์เต็มมาได้โดยลำดับโดยอาการ สิบ	๖๕๐-๖๕๑
แดนเกิดดับแห่งทุกข์ โรค ชรามรณะจำแนกโดยธรรมมีหมวด สิบ	๒๒๐-๒๒๖
"ตามอดคล้าข้าง" เป็นอุปมาสำหรับพวกฮินดูอันตคาทิกที่ปฏิเสธ สิบ	๗๗๑
ทศพลญาณ (ดู พุ. โอ. หัวข้อว่า "ทรงมีตถาคตพลญาณสิบ") สิบ	๔๗๔/๔๘๕
ทิวฐิ (อันตคาทิกะ: เล่นไปจับเอาที่สุด) มีวิภาค สิบ	๔๘๑/๖๔๔/๗๑๐/๗๑๗/๗๓๓/๗๖๔	
"ธรรมตา" ของความที่ "ธรรมไหลไปสู่ธรรม" มีอาการ สิบ	๘๐๕
ธรรมไหลไปสู่ธรรมโดยไม่ต้องมีใครเจตนามีอาการ สิบ	๘๐๕
ปัจจุฯ (ที่ตั้งต้นจากวิญญานชนิดที่เวียนกลับจากนามรูป) มีปัจจัยการ สิบ		
	๔๖๓/๔๖๕/๕๖๑/๕๖๓/๕๖๖/๕๖๘	

ปฏิจจวที่ดั่งต้นจากศีลสมบุรณ์ (จนถึงวิมุตติญาณทัสสนะ) มีปัจจยการ สิบ ๘๐๕
 ปฏิจจวที่ดั่งต้นด้วยอัสสาทะในสัณฺเญชนียธรรม) มีปัจจยการ สิบ ๑๗๐
 ปฏิจจวนิโรธวาร (ที่ดั่งต้นจากนามรูป) มีปัจจยการ สิบ ๔๖๕/๕๒๐/๕๖๓/๕๖๘
 ปฏิจจว(นิโรธวารที่ดั่งต้นด้วยการเห็นอาทินะในสัณฺเญชนียธรรม) —

มีปัจจยการ สิบ ๑๗๑

ปฏิจจวเนื่องด้วยสัณฺเญชนียะมีปัจจยการ สิบ ๑๗๐ — ๑๗๒
 ปฏิจจวแบบที่ตรัสโดยพระพุทธเจ้าวิปัสสีแบบหนึ่ง มีปัจจยการ สิบ ๕๕๔
 ปฏิจจว(เพื่อความสมบุรณ์แห่งอรหัตตผล) มีปัจจยการ สิบ ๖๔๙ — ๖๕๐
 ปฏิจจว(แห่งการขาดที่ตั้งอาศัยสำหรับวิมุตติญาณทัสสนะ) มีปัจจยการ สิบ ๖๔๖
 ปฏิจจว(แห่งการมีเรื่องราวอันเกิดจากการทวงกัน) มีปัจจยการ สิบ ๕๘๙/๗๘๒
 ปฏิจจว(แห่งการรบราฆ่าฟันกัน) มีปัจจยการ สิบ ๕๘๙/๗๘๒
 ปฏิจจว(แห่งวิมุตติญาณทัสสนะ) มีปัจจยการ สิบ ๘๐๕
 ปัจจยการ (ของปฏิจจวนิโรธวารที่ดั่งต้นด้วยการเห็นอาทินะในสัณฺเญชนียธรรม) —

— สิบ ๑๗๑

ปัจจยการ (ของปฏิจจวเพื่อความสมบุรณ์แห่งอรหัตตผล) สิบ ๖๔๙ — ๖๕๐
 ปัจจยการ (ของปฏิจจวแห่งการขาดที่ตั้งอาศัยสำหรับวิมุตติญาณทัสสนะ) สิบ ๖๔๖
 ปัจจยการ (ของปฏิจจวแห่งการมีเรื่องราวเกิดจากการทวงกัน) สิบ ๕๘๙/๗๘๒
 ปัจจยการ (ของปฏิจจวแห่งการรบราฆ่าฟันกัน) สิบ ๕๘๙/๗๘๒
 ปัจจยการ (ของปฏิจจวแห่งวิมุตติญาณทัสสนะ) สิบ ๘๐๕
 ปัจจยการ (แห่งปฏิจจวที่ดั่งต้นจากวิญญานชนิดที่เวียนกลับจากนามรูป) สิบ

๔๖๓/๔๖๕/๕๖๑/๕๖๓/๕๖๘

ปัจจยการ (แห่งปฏิจจวที่ดั่งต้นด้วยอัสสาทะในสัณฺเญชนียธรรม) สิบ ๑๗๐
 ปัจจยการ (แห่งปฏิจจวเนื่องด้วยสัณฺเญชนียะ) สิบ ๑๗๐ — ๑๗๒
 ปิยรูปสาตรูปหมวดกายมีวิภาค สิบ ๓๐๙
 ปิยรูปสาตรูปหมวดมานะมีวิภาค สิบ ๓๐๙
 ปิยรูปสาตรูปหมวดจักขุมีวิภาค สิบ ๓๐๙

บิณฑบาตรูปหมวดชีวหามีวิภาค สิบ	๓๐๘
บิณฑบาตรูปหมวดมนมามีวิภาค สิบ	๓๐๙
บิณฑบาตรูปหมวดโสตะมีวิภาค สิบ	๓๐๙
มรณลักษณะมีวิภาค สิบ	๒๖/๘๖/๗๘
โมฆสัง (สังจาณินเวส) ที่ต่างลักษณะต่างกันและคู่หมั้นกัน สิบ	๔๘๑/๔๖๕
สังข์ที่ไม่ทรงพยากรณ์ (คืออันตคาทิกทิกฏฐิ) มีวิภาค สิบ	๔๘๑-๔๘๓
สังข์ (สังจาณินเวส) ที่ผลัดกันกล่าวหาและกันว่าโมฆะ สิบ	๔๘๑/๔๖๕
เหตุ (หรือปัจจัย) แห่งทุกข์มีชื่อต่าง ๆ กัน (โดยไวพจน์) สิบ	๕๕๐-๕๕๘
อริยาบถหรือกิจจวเป็นสิ่งที่ป้องกันไม่ให้เกิดอันตคาทิกทิกฏฐิ สิบ	๔๘๕
อุปมา (ของความตื่นไปแห่งทุกข์อันใหญ่หลวงระดับโสตานัน) สิบ	๔๓๕-๔๔๐

๑๑

การพิจารณาเพื่อความสิ้นทุกข์โดยชอบมีวิธีแห่งการพิจารณา สิบเอ็ด	๔๔๔-๔๔๖
ขั้นแต่ละขั้นมีจำนวนโดยรายละเอียด สิบเอ็ด	๑๔๓/๒๘๖
ความฉงนและความรู้แจ้งเกี่ยวกับกิจจวมีเงื่อนไข สิบเอ็ด	๔๗๐/๔๗๒/๔๗๔/๔๗๗
ความพอใจในอรหัตตผลชนิดที่มีโดยลำดับ สิบเอ็ด	๖๕๒
ความสิ้นทุกข์โดยชอบคือความดับไม่เหลือแห่งอาการของกิจจว สิบเอ็ด	๔๔๕-๔๔๖
ฐานะ (ความเป็นไปได้) ในการก้าวล่วงกิจจวสมบูรณ์ธรรม สิบเอ็ด	๔๓๒-๔๓๔
ทุกข์ในทุกข์สังขมีวิภาค สิบเอ็ด	๘๒/๑๑๕
ธรรมที่ทรงขอร้องให้ปลงความเชื่ออย่างปราศจากเคลือบแคลงสงสัย -		

— (คือปัจจัยการ) สิบเอ็ด ๔๕๑

ธรรมธาตุ (เกี่ยวกับอทิปปัจจยตาปฏิบัติ) มีอาการ สิบเอ็ด	๓๔-๓๗/๔๔-๕๑
นิโรธในนิโรตติ (โดยพิศดาร) มีปัจจัยการ สิบเอ็ด	๘๒/๑๑๖
กิจจวตั้งต้นด้วยเจตนา - ปกปัป - อนุสย - แห่งจิต มีปัจจัยการ สิบเอ็ด	๑๖๖/๕๖๔
กิจจวตั้งต้นด้วยอนุสยแห่งจิตก็มีปัจจัยการ สิบเอ็ด	๑๖๖/๕๗๐
กิจจว (ที่ตั้งต้นจากอวิชชา) มีปัจจัยการ สิบเอ็ด	๖/๗๘

ปฏิจฯ นิโรธวาร (ที่ตั้งต้นจากอวิชชา) มีปัจจัยการ สิบเอ็ด	๖/๗๓
ปฏิจฯ (ที่ตั้งต้นด้วยอวิชชา) มีปัจจัยการ สิบเอ็ด	๖/๗๓
ปฏิจฯ (แบบที่ตรัสโดยพระพุทธเจ้าวิธีสืบแบบหนึ่ง) มีปัจจัยการ สิบเอ็ด	๕๗๔
ปฏิจฯ สมุทยวาร (ที่ตั้งต้นด้วยอวิชชา) มีปัจจัยการ สิบเอ็ด	๖/๗๓
ปฏิจสมุปปันนธรรมที่เป็นผล สิบเอ็ด	๒๕-๓๑
ปฏิจสมุปปันนธรรมที่เป็นเหตุ สิบเอ็ด	๒๕-๓๑
ปฏิจสมุปปันนธรรมที่อาจถูกนำไปกล่าวอย่างเป็นอรรถา (ด้วยอรรถาภิธาน)
..... - สิบเอ็ด ๖๗๗ - ๖๘๔
ปฏิจฯ (แห่งการเกิดขึ้นของ "โลก") มีปัจจัยการ สิบเอ็ด	๕๑๑
ปฏิจฯ (แห่งบรมสัจจะ) มีปัจจัยการ สิบเอ็ด	๖๕๒
ปัจจัยธรรม (ธรรมที่เป็นปัจจัยแห่งธรรมอื่น) มีวิภาค สิบเอ็ด	๕๓๗
ปัจจัยการ (ของปฏิจฯ ตั้งต้นด้วยเจตนา - ปกปัณ - อนุสย - แห่งจิต) สิบเอ็ด
..... ๑๖๖/๕๖๕
ปัจจัยการ (ของปฏิจฯ ตั้งต้นด้วยอนุสยแห่งจิต) สิบเอ็ด	๑๖๖/๕๗๐
ปัจจัยการ (ของปฏิจฯ แห่งการเกิดขึ้นของ "โลก") สิบเอ็ด	๕๑๑
ปัจจัยการ (ของปฏิจฯ แห่งบรมสัจจะ) สิบเอ็ด	๖๕๒
ปัจจัยการ (นิโรธวาร - พิเศษ) สิบเอ็ด	๑๖๗/๕๗๑
ปัจจัยการ (สมุทยวาร - พิเศษ) สิบเอ็ด	๑๖๖/๕๖๕
ปัจจัยการ (แห่งปฏิจฯ ที่ตั้งต้นด้วยอวิชชา) สิบเอ็ด	๖/๗๓
พระศาสดาและสาวกมีการเห็นและกล่าวตรงกันในปีปัจจัยการ สิบเอ็ด	๕๔๔/๕๔๗
มีฉาปฏิบัติพานิตที่มีปัจจัยการ สิบเอ็ด	๒๕๗
สมุทัยในสมุทยสัจ (โดยพิศดาร) มีปัจจัยการ สิบเอ็ด	๘๒/๑๑๕
สัมมาปฏิบัติพานิตที่มีปัจจัยการ สิบเอ็ด	๒๕๘
อรุณะ (ความเป็นไปไม่ได้) ในการก้าวล่วงปฏิจสมุปปันนธรรม สิบเอ็ด ๓๗๘-๓๘๑
อันตคาณิกทฤษฎีอันเกิดขึ้นเพราะปัจจัยคือความไม่แจ่มแจ้ง (ในขั้น) โดยอาการ -
..... - สิบเอ็ด ๗๗๗
อาการเข้ามา - ออกไป (คุน้ำไหล) ในกระแสปฏิจฯ สิบเอ็ด	๕๑

อานิสต์แห่งการ "เดินตามรอยทางเก่า" สิบเอ็ด	๒๖๓/๕๖๗
อุปมาแห่งการทำลายรากเหง้าของกิเลสมีระยะ สิบเอ็ด	๑๔๐/๓๗๗

๑๒

การบรรลุวิมุตติของกุลบุตรในศาสนาที่มีขั้นตอน สิบสอง	๓๖๗
การปฏิบัติธรรม "สมควรแก่ธรรม" ที่เนื่องด้วยปัจจุสมุปบันธรรม สิบสอง	๒๖๖/๕๒๐ - ๕๒๖
ธรรมเป็นอุปการะแก่กันและกันจนกระทั่งถึงสัจจานุปัตติมีลำดับ สิบสอง	๖๓๘-๖๔๒
ปัจจุสมุปบันธรรม (ในกรณีปัจจุฯ) สิบสอง	๒๖๕ - ๓๑
ปัจจุฯ แห่งมคสัญญีสัตถ์ถนตรกัปป์ มีปัจจัยการ สิบสอง	๕๘๑
ปัจจุฯ แห่งสัจจานุโพธิ : รู้ตามบุคคลที่ควรรู้ตาม มีปัจจัยการ สิบสอง	๖๓๗
ปัจจัยการ (ของปัจจุฯ แห่งมคสัญญีสัตถ์ถนตรกัปป์) สิบสอง	๕๘๑
ปัจจัยการ (ของปัจจุฯ แห่งสัจจานุโพธิ : รู้ตามบุคคลที่ควรรู้ตาม) สิบสอง	๖๓๗
ผู้ไม่รู้ปัจจุฯ โดยวิธีอริยสัจสี่ตรัสว่ายังมีหน้าที่อีก สิบสอง	๒๔๕ - ๒๕๖
สัจจานุปัตติ (การตามบรรลุซึ่งสัจจธรรม) มีอาการแห่งขั้นตอน สิบสอง	๖๓๘
สัจจานุโพธิ (การรู้สัจจะตามบุคคลที่ควรรู้ตาม) มีอาการแห่งขั้นตอน สิบสอง	๖๓๗
หน้าที่สำหรับผู้ไม่รู้ปัจจุฯ โดยวิธีอริยสัจสี่ สิบสอง	๒๔๕ - ๒๕๖
อริยสัจสี่แห่งการปรุงแต่งสุขทุกข์โดยอาการ สิบสอง	๑๖๒

๑๔

ความวิปริต (ทั้งที่ปรากฏเมื่อมนุษย์มีอายุขัยสิบปี) มีอย่าง สิบสี่	๕๘๔
ปัจจุฯ แห่งทุกข์ผลภาวะของมนุษย์โลก มีปัจจัยการ สิบสี่	๕๘๐
ปัจจัยการ (ของปัจจุฯ แห่งทุกข์ผลภาวะของมนุษย์โลก) สิบสี่	๕๘๐

๑๕

ทิวฏฐิปรารภความสงสัยเป็นไปในกาลสาม (สามหมวด) รวม สิบห้า ๔๒๕

๑๖

ทิวฏฐิบัญญัติว่าตายแล้วมีสัญญา, มีจำพวก สิบหก ๗๒๘
 นัตถิกทิวฏฐิมิวัตถุ สิบหก ๑๐๘/๖๙๓/๖๙๓
 อุทธมาตถิกทิวฏฐิ (ตายแล้วมีสัญญา) มีประการ สิบหก ๗๕๐ - ๗๕๓

๑๗

คัตถหาวิจริตจัตถัตถัตถัตถัตถนอก สิบแปด ๑๐๓
 คัตถหาวิจริตจัตถัตถัตถัตถภายใน สิบแปด ๑๐๒
 ทิวฏฐิบัญญัติปรารภปุพพัตถัตถัตถัตถรวม ๕ กลุ่ม, มีจำพวก สิบแปด ๗๒๗
 ทิวฏฐิผิด (เช่นหัวหน้าที่ควรเข้าใจกันไว้ก่อน) มีชนิด สิบแปด ๖๙๐
 ทิวฏฐิ ๖๒ หมวดที่ ๑ มีหมวดย่อย ๕ หมวด รวมเป็นทิวฏฐิ สิบแปด ๗๓๒ - ๗๔๘
 ปุพพัตถกัปป์กาวตผู้มีปุพพัตถัตถัตถัตถัตถมีประการ สิบแปด ๗๓๒/๗๔๘
 มโนปวิจารมีวิภาค สิบแปด ๑๑๔

๒๐

การตามเห็นขันธห้า (ในความหมายแห่งตัวตน) โดยอาการ ยี่สิบ ๓๐๐ - ๓๐๒/๖๙๓
 การตามเห็นขันธห้าเป็นอัตตามีอาการ ยี่สิบ ๑๖๔/๖๙๓
 การไม่ตามเห็นขันธห้า (ในความหมายแห่งตัวตน) โดยอาการ ยี่สิบ ๓๐๓ - ๓๐๕

สังฆาร (ที่มีความหมายพิเศษ) ชนิดหนึ่งมีอาการแห่งอรรถานุกูลิธิ ยี่สิบ ๑๙๒ - ๑๙๕
 อรรถานุกูลิธิมีวิภาค ยี่สิบ ๑๖๔/๑๙๕/๓๐๐
 อุปาทานขันธมีวิภาค (โดยพิศดาร) ยี่สิบ ๑๖๔/๖๖๖

๒๒

ปัจจัยแห่งเวทนา (โดยพิศดาร) ยี่สิบสอง ๑๕๒

๒๓

กรรมเป็นที่เข้าไปตั้งอาศัยของกรรม ยี่สิบสาม ๖๑๖ - ๖๒๐
 ปฏิจจว ที่ยิ่งกว่าปฏิจจว (ถอยหลังจากดับทุกข์ไปสู่เหตุแห่งทุกข์) มีปัจจัยการ -
 - ยี่สิบสาม ๖๑๖ - ๖๒๐
 ปัจจัยการ (ของปฏิจจว ที่ยิ่งกว่าปฏิจจว) ยี่สิบสาม ๖๑๖ - ๖๒๐
 อาสวะสิ้นไปโดยรวดเร็วเมื่อรู้เห็นสังขารสโดยอาการ ยี่สิบสาม ๑๙๓ - ๑๙๔

๒๔

กรรมเป็นที่ตั้งแห่งการกำหนด (เพื่อให้รู้ซึ่งปุถุชน - เสข - อเสข - ศาสตราภิมิ) -
 - ยี่สิบสี่ ๔๑๑ - ๔๒๑
 สิ่งเป็นที่ตั้งแห่งความรู้สึก - ยี่สิบสี่ - คำยืนยันหมาย - เพลิดเพลิน (โดยสิ้นเชิง) -
 - ยี่สิบสี่ ๔๑๑ - ๔๒๒

๒๖

ทิวณิผิต (ขยายความต้อออกไปจากทิวณิธิบแปด) มีชนิด ยี่สิบหก ๗๐๔

๒๗

อกุศลธรรม (เนื่องด้วยเหตุที่ต้องมีการเกิดแห่งตมาคต) เป้าหมวดหมวดลงสาม —

— ยลปิเจติ ๓๑๗ : ๓๒๒

๓๐

ธรรมเป็นทั้งแห่งการเห็นอนิจจัง (หกหมวด, หมวดละห้า) สามสิบ ๒๕๑

ธรรมเป็นทั้งแห่งความเบื่อน่าย (อีกนัยหนึ่ง) หกหมวด, หมวดละห้า สามสิบ

๓๔๖ : ๓๔๘

ธรรมมีนิตเป็นทั้งแห่งความยึดถือ (หกหมวด, หมวดละห้า) สามสิบ ๒๕๐

๓๖

คำกล่าวที่เข้าถึงฐานะแห่งเหตุผล (กล่าวอนัตตาของอายตนะและสหคตธรรม) —

— สามสิบหก ๔๕๑

คำกล่าวที่ไม่เข้าถึงฐานะแห่งเหตุผล (กล่าวอัตตาของอายตนะและสหคตธรรม) —

— สามสิบหก ๔๕๐ : ๔๕๑

คำอนุโมทนาในการแสดงปฏิจจสมุปปันนธรรมสิบสอง, อย่างละสามๆ, สามสิบหก

๕๒๐

ต้นท้าวจิวิติ (ประมวลโดยขันธจันยัต) สามสิบหก ๑๐๕

วัตถุ (สิ่งเป็นทั้ง) แห่งความสำคัญผิดว่าอัตตา (หกหมวด, หมวดละหก)

— สามสิบหก ๔๕๑

วัตถุ (สิ่งเป็นทั้ง) แห่งความเห็นถูกต้องว่าอนัตตา (หกหมวด, หมวดละหก) —

— สามสิบหก ๔๕๒

๔๑

ปัจจัยแห่งเวทนา (โดยพิศดาร) สีสืบเฝ้า ๑๕๔

๔๔

ญาณวัตถุ (เกี่ยวกับปัจจุฯ สืบเฝ้าหมวด, หมวดละสี) สีสืบสี ๓๕๐
 ทิฐิบัญญัติปรารถนาปรนัยธรรม ๕ กลุ่ม, มีจำพวก สีสืบสี ๗๒๘
 ทิฐิ ๖๒ หมวดที่ ๒ มีหมวดย่อย ๕ หมวด, รวมเป็นทิฐิ สีสืบสี ๗๕๐-๗๖๖
 ยปรนัยกับปัจจุฯที่มีปรนัยทิฐิมีประการ สีสืบสี ๗๕๐-๗๖๖

๔๕

อารมณ์ (แห่งนันทตะกัฬหมวด, หมวดละหก) ห้าสิบสี่ ๕๘๖-๕๘๗

๔๙

แดนเกิดดับแห่งทุกข์โรคชราภะระจำแนกโดยธรรมเรื่องอย่าง ห้าสิบเก้า

๒๒๐-๒๒๖

๖๐

ฉันทามีแดนเกิดแดนตั้งอยู่สืบหมวด (หมวดละหก) หกสิบ ๓๐๘
 ทุกขสมุทัย (ต้นเหตุ) อาศัยเป็นไปในรูปสภาวะ หกสิบ ๓๐๘
 บัณฑิต (ที่เกิดที่ตั้งอยู่แห่งต้นเหตุ) สืบหมวด (หมวดละหก) หกสิบ ๓๐๘
 สิ่งมีภาวะเป็นที่รักเป็นที่ยินดี (บัพฐาตารูป) สืบหมวด (หมวดละหก) หกสิบ ๓๐๘

๖๒

การชนะสงครามอันสูงสุด (คนุตตวสังคามวชิรย์) คือการทำลายล้างแห่งทัญญู หกสิบสอง

๗๓๑

ความรู้สึกลึกๆ ของผู้ไม่รู้ปฏิจจฯ มีผลออกมาเป็นทัญญู หกสิบสอง ๗๒๓ ๗๒๖

ความหวาดเสียวสั่นคลอนแห่งจิตด้วยตัณหาคือบ่อเกิดแห่งทัญญู หกสิบสอง

๗๓๓ - ๗๒๖

ทัญญู (แต่ละอย่าง) เป็นเพียงผลแห่งความหวาดเสียวสั่นคลอนแห่งใจของผู้มีตัณหา -

- หกสิบสอง ๗๓๓ - ๗๒๖

ผลแห่งความไม่มีสัมมาทัญญูในปัจจุฯ ก็คือมิจฉาทัญญู หกสิบสอง ๗๓๒

ผัสสะคือปัจจัยแห่งเวทนาอันให้เกิดทัญญูเฉพาะอย่างของตน หกสิบสอง ๗๓๕ - ๗๓๒

วัตถุ (ที่ทาสสมณเพราะหมณให้ตกอยู่ในข่ายแห่งทัญญู) หกสิบสอง ๗๒๒/๗๒๖/๗๓๐/๗๖๗

ฐานะ (การไม่มีผัสสะแล้วจะมีเวทนาอันให้เกิดทัญญูเฉพาะอย่าง) หกสิบสอง

๗๓๕ - ๗๒๒

๗๗

ญาณวัตถุ (เกี่ยวกับปัจจุฯ สิบเอ็ดหมวด, หมวดละเจ็ด) เจ็ดสิบเจ็ด ๓๕๗

๑๐๘

ต้นทวารจิต (ประมวลโดยกาลและขันธ์) หนึ่งร้อยแปด ๑๐๕

สักกายะ (มีนัยสามเป็นไปในวัตถุที่ตั้งหกหมวด, หมวดละหก) หนึ่งร้อยแปด ๔๙๑

๒๒๐๐

อันตคาทิกทัญญูสิบมีทางที่จะขยายออกไปได้โดยนัย สองพันสองร้อย ๗๑๗

หมวดค่านวณไม่ได้

การบรรจุพิเศษ (ระหว่างสิทธิ) ที่ต่างกันถึงขนาดยิ่งกว่า หนึ่ง ต่อ แสน	๕๔๓
พอสีกว่าบรรจุใต้ฉบับ, ทุกซ์เหลืออยู่ไม่ถึง หนึ่ง ใน แสน	๕๔๔/วณ
อุปมาแห่งคุณพิเศษ (ระหว่างสิทธิ) ที่ต่างกันถึงขนาดยิ่งกว่า หนึ่ง ต่อ แสน	๕๔๕